

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 6

JUNI 1966

115. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 6

JUNI 1966

115. ÅRG.

Indhold:

At udvide vor horisont	119
Fra missionens præsidentskab	120
Behovet for en profet	122
Månedens spørgsmål	125
Vil jeg nogensinde glemme?	126
Hjælpeforeningen	127
Kredslærerindernes budskab	128
Den danske missions historie	Midtersiderne
Genealogisk Forening	129
Primary	131
Søndagsskolen	132
G.U.F.	134
Præstedømmet	137
Personlige nyheder	138

Forsiden:

Ældste Thomas S. Monson af de Tolv Apostles Råd.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

At udvide vor horisont...

af *Præsident David O. McKay*

Et af mine yndlingsemner, som jeg ofte har diskuteret med ungdommen, er »Vejen til lykke gennem udvidelse af vor horisont«.

Vort emne antyder, at vejen til lykke ligger i at udvide sin horisont.

Horisont betyder noget, der er afgrænset af iagttagelse eller erfaring. Geografisk er vor horisont afgrænset ved grænserne for vort fysiske syn, men de andre horisonter, som vi her skal drøfte, er indeni os, kun begrænset af vore forestillingsevners begrænsning. Det er disse personlige erfaringer og iagttagelser, som bidrager enten til vor glæde eller til vor ulykke.

Vi har alle været på landet og har frydet os, når vi påbegyndte en udflugt for at klatre op ad bakkerne. Når vi kom til foden af bakken og klatrede opad, kunne vi se, hvad vi regnede med var toppen. Det var vor afgrænsede horisont, og så klatrede vi videre over stok og sten, beundrede en yndig blomst her, en ualmindelig busk der, og hvert øjeblik vendte vi os om for at beskue sceneriet under os. Vi var forbavset, når vi kom til den første afsats, som vi troede var toppen, og fandt ud af, at det slet ikke var toppen. Der var stadig bakker foran os, men når vi vendte os om, var vor udsigt endnu mere imponerende end den havde været ved foden af bakken. Og så begyndte vi med let hjerte og større iver at klatre op til næste afsats. En klatren til, tænkte vi, og så vil vi være på toppen. Atter blev vi overraskede over at se »bakker titte op over bakkens«, men endnu engang blev vor horisont mere udvidet. Hvor ensartede gaderne så ud nede i den gamle by! Hvor dalen fik et nyt udseende, og de bugtende vandløb lignede sølvtråde, der strakte sig gennem dalen. Vi kan ikke standse nu; endnu engang klatrer vi, og vi fortsætter, indtil vi til sidst når bakketoppen. Det er blot en dagligdags oplevelse af, hvad Alexander Pope så smukt har udtrykt således: »Bakker titter over bakker, og alpetoppe rejser sig over alpetoppe!« (*Essays on Criticism*).

Nogle af jer har været i Alperne og har mønstret disse vidunderlige alpetoppe, og der har I time efter time og måske dag efter dag oplevet, hvad det betyder at få horisonter mere og mere udvidet.

Men der er altfor mange af os, der er tilfredse med at blive i intelligensens og åndens slumkvarterer. Alt for mange af os søger efter lykke i nydelsens sølle omgivelser.

Og derfor beder jeg jer, unge mænd og kvinder, om nu at begynde at klatre op ad de intellektuelle og åndelige bakker, som jeg tror vil føre til lykke. Lad os udvide vore horisonter og begynde at klatre.

Den første bakke vi stiger op ad, vil jeg kalde *Sjælens Frihed*. Der kan ikke findes lykke uden handlefrihed. Hvis sjælen føler sig indskrænket, plaget eller slavebundet af nogen eller noget, kan der ikke være virkelig fremgang. Det er derfor nogle af nationerne i dag er forkerte og en dag i fremtiden vil være nødt til at forandre deres politik. Det er Guds mening, at menneskene skal være frie.

Vi vender os omkring på bakken *Sjælens Frihed* og ser et udstrakt syn. Indeni os er der en følelse af styrke og tillid. Der er håb, der er opmuntring. Vi er uafhængige, og vi kan gøre det bedste ud af vort liv.

Men der ligger en anden bakke foran os, og jeg tror, at den bakke er mere ujevn. Der er flere klipper. Der er flere sten, som ruller, når vi træder på dem. Vi kan af og til snuble. Vi kan skrabe vore knæ og vore hænder, fordi det er ikke nogen let opstigning. Vi nærmer os højen *Sejr*.

Når vi klatrer op ad den, får vi bevidstheden om selvbeherskelse, som er lige så vigtig som sjælelsens frihed. Se langt derved, hvor intelligensens stråler ikke trænger igennem, hvor moralens solskin sjældent ses, og se hvorledes folket kravler. Mange — altfor mange — enten vil eller kan ikke komme ud af slumkvarterne for at nå denne høj, hvorfra vi udvider vor horisont. Resultatet er, at deres søgen efter lykke er forgæves. De griber efter stoffet, og det bliver til aske.

Det er betydningsfuldt, at det var på Fristelsens Bjerg, at Kristus vandt sejr over fristerne og råbte: »Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« (*Mat. 4:10*).

Men vi må klatre opad. Den næste høj fører til en bedre lykke i livet. Indtil nu har vi omgåedes hinanden, drenge og piger sammen. De, som gjorde nogle af de dårlige ting til deres mål i livet, er naturligvis ikke rede til at gå videre. De bliver på *Nydelsens* plan, fordi arbejdet med at stige opad er for stort, altfor stort. Men de af os, som har været sammen, har studeret hinanden og fundet ud af, hvem vi passer sammen med og hvem der har bidraget til det bedste i vort liv — de drenge som finder de piger, som inspirerer dem til at gøre deres bedste, og de piger, som får drengene til at føle »Jeg vil gerne gå fremad, jeg vil gerne blive dig værdig« — det er de piger, hvis selskab I bør søge; og I piger, det er de drenge, som er værdige til jeres kammeratskab, til jeres kærlighed. Det er ikke dem, der har en lav tænkemåde. Deres mål er ikke blot at opleve sensation, som ethvert dyr kan kende. Deres haller og deres selskaber og deres sammenkomster og deres musik er alt sammen kun et middel til målet, og de ser fremad mod den næste opstigning — bjerget *Frid*.

Her vælger hver enkelt sit erhverv. Højen er svær at stige op ad, men han har overvundet nogle af disse ting i sin ungdom, og han er rede nu til at overvinde næsten enhver vanskelighed. Naturligvis vil det blive hårdt at få en uddannelse. Det vil kræve tilpasning. Det vil være nødvendigt, at han nægter sig selv nogle fornøjelser, men han er allerede blevet herre over sig selv fysisk, og han kan blive herre over sig selv intellektuelt. Han vælger et erhverv og begynder at tænke på at bygge et hjem for den yndige pige, som har inspireret ham. Han søger den store lykke, som kommer af at bidrage til andres lykke og til styrkelse af nationen. Sammen bygge parret på højen *Flid*. Ved at bygge et hjem op sammen, deler de lykken med hinanden. Ægtemanden er lykkeligst, når hans søde hustru, hans elskede, er lykkelig; og hun er lykkeligst, når han har fremgang. De er begge lykkeligst, når det går børnene godt. Når alt kommer til alt, ligger den allerstørste lykke i at opdrage og elske en flok børn. Alt andet må indtage andenpladsen for de unge mænd og unge piger, som gør vore hjem lykkelige. Denne erfaring findes på højen *Flid*.

»Alperne« rejser sig stadig foran os, når vi nærmer os højen *Påskønnelse*. Måske bor vi i en hytte. Vi læser om de former, som folk betaler for malerier, og på vor væg hænger blot et udklip fra en kalender, men på det tidspunkt har vi lært at skønne på Guds gaver, og de smukkeste billeder i verden ligger foran os.

Vi vender os bort og ser på vor udvidede horisont, og vi kan varme os sammen i den strålende solnedgang, som er vores. Den tilhører ingen andre mere end den tilhører os.

Påskønnelse kan ikke opnås uden at klatre. Den findes ikke i de slumkvarterer, hvor der hersker nydelse, dorskthed og dovenskab og umådeholdenhed, drikkeri og rygning, og hvor man prøver på at få en eller anden fysisk stimulans i stedet for lykke. Tænk på det. I kan ikke gøre det. I vil aldrig blive tilfreds med det. Læs livets bog, og I vil få rigelige beviser på værdien og sandheden af Visdomsordet. Hold øjnene åbne og se livet dernelde i skyggerne, især oppe fra de høje bakker *Flid* og *Påskønnelse*.

Men lad os fortsætte vor rejse opad. Hånd i hånd klatrer vi sammen op ad den sidste bakke og når toppen — højen *Tjeneste*.

Når vi begynder den sidste opstigning og ser vor udvidede horisont, bliver vi os den overbevisning bevidst, at sand lykke findes i Frelserens paradoksale udtalelse: »... den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjerge det.« (*Matt. 10:39*). Vort liv er sammenfiltret med andres liv, og vi er lykkeligst, når vi bidrager til deres lykke.

»... tjen hverandre i kærlighed!« (*Gal. 5:13*), skriver apostlen, og Jesus opsummerer det:

»... Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.« (*Matt. 22:37—40*).

Der er folk, som erklærer, at et sådant ideal blot er teoretisk, de kalder det uigennemførligt! Hvorfor ikke prøve det? En prøve gennem anvendelse vil bevise dets gennemførlighed. Lad verdens nationer, som i dag stiger ned fra fremgangens høje og glider ned i den dyriske nydelses slumkvarterer og rendestene, snævre ad idealerne, hvis de vil, men lige så sikkert som at Gud har givet os åbenbaringen om livet, således vil vi finde en overvældende lykke, når vi klatrer op ad højen *Tjeneste*.

Gud velsigne jer unge mænd og kvinder under jeres rejse på lykkens vej gennem udvidede og bredere horisonter. Jeg tror at disse trin er sunde: først »Sjælelsens frihed«, dernæst som nummer to »Sejr« gennem selvbeherskelse, nummer tre »Flid« og hjemmet, nummer fire »Påskønnelse« og nummer fem »Tjeneste« — villighed og evne til at tjene. Gud hjælpe os som repræsentanter for Kirken, for vore hjem og som mænd, der holder Guds præstedømme, til at foregå med det rette eksempel for verden og på den måde bringe lykke til den.

David O. McKay

Fra

missionens præsidentskab

I de sidste par år har der været en stadig voksende tendens mod det uanstændige, det umoralske, et forsøg på at nedbryde kristendommens morallove, at sænke rettenkende folks modstand i forhold til disse ting. Vi kan ikke gå en tur ned ad gaden i vore byer uden at se pornografisk litteratur udstillet — billeder, som drager vort sind fra rene og ædle tanker ned på et lavere plan. Man kan kun se meget få film, som ikke er uanstændige og demoraliserende. Virkningen på de unge mennesker er foruroligende, ja, ikke blot på de unge, men også på andre.

Kirken har altid taget et meget bestemt standpunkt til disse ting, men mange har en tendens til

at mene, at hvis det er rigtigt for størstedelen af folk, er det rigtigt for os. Sandhed en sandhed, ret er ret og forkert er forkert — uanset hvor mange eller hvor få der støtter det. Fordi de fleste støtter en forkert skik og den bliver populær, bliver den ikke rigtig.

Hermed gives den udtalelse, som det Første Præsidentskab har fremsat om pornografi, offentliggjort i *Church News* den 26. februar 1966 og også trykt i andre af Kirkens udgivelser, og jeg beder, at vi vil tænke alvorligt over disse ting og støtte vore ledere på enhver måde i denne retning.

R. Earl Sorenson, missionspræsident

Det første præsident- skabs udtalelse om pornografi

Spredningen af pornografiske billeder, bøger, tidskrifter og film i næsten hvert eneste land har nu nået en foruroligende højde.

Dens skadelige virkning på moralreglerne er blevet så alvorlig, at alle tænkelige mennesker må forene sig for at bekæmpe den.

Økonomisk interesserede folk, som kræver ret til at sælge hvad folk vil købe, handler med deres tvivlsomme varer uden at tage hensyn til konsekvenserne.

Salget af smudslitteratur, fremvisningen af slibrige film, udsendelse af forkastelige TV-programmer og udbredelsen af umoralsk materiale gennem andre metoder, er blevet så anstødeligt, at anstændige borgere ikke længere kan tie.

Selv hjemmets hellighed bliver krænket, når postordreforretninger påtvinger drenge og piger, hvoraf mange er i en særlig modtagelig alder, og hvis navne de listigt skaffer sig til deres nedrige formål, deres nedbrydende varer.

Disse forretningsfolk synes ikke at bekymre sig om folkets moral, heller ikke om samfundets velfærd som helhed, det samfund, som uundgåeligt må lide gennem de forbrydelser og den korruption, som altid bliver resultatet af en sænkning af reglerne for anstændighed.

Vi er uforanderligt imod seksuel umoralitet og al slags uanstændighed. Vi proklamerer i de stærkest mulige vendinger imod de onde og syndige planer hos mennesker, som vil forråde dydige mænd og kvinder, lokke dem til tanker og handlinger, som fører til slethed, sænkning af reglerne for et rent liv og ødelæggelse af hjemmene.

Vi kalder på Kirkens medlemmer og alle andre rettænkende mennesker, så de kan slutte sig til os i en modsat bevægelse for at bekæmpe pornografi,

hvor den findes, enten i bøger og tidskrifter, på lærredet eller i materiale, der sendes gennem postvæsenet.

Vi opfordrer også indtrængende lovgiverne og civile myndigheder i alle stater og lande til at gøre alt hvad der står i deres magt for at holde dette ødelæggende onde i tømme.

Lokale så vel som forbundsmæssige processer vil måske være nødvendige for at dæmme op for denne strøm, og dog vil en sådan aktion kun komme, hvis en vakt vælgermasse viser sine følelser.

Det synes utroligt, at valgte embedsmænd kan være så vildledt, at de tror, at de handler i folkets interesser, når de tillader denne nedværdigende tilstand at fortsætte.

Mindretalsgrupper, som søger økonomisk vinding på bekostning af en tavs flerstalsgruppe, burde ikke have tilladelse til at bringe udstrakt tragedie over andre, fordi der ikke højlydt gives udtryk til forsvær for anstændigheden.

Enhver fader og moder bør vækkes mod faren, og bør kræve en øjeblikkelig standsning af denne afskyelige last.

Sign.

DAVID O. MCKAY

HUGH B. BROWN

N. ELDON TANNER

JOSEPH FIELDING SMITH

THORPE B. ISAACSON

Det Første Præsidentskab

BEHOVET FOR EN PROFET

af LeGrand Richards af De Tolvs Råd.

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, oktober 1965

Mit hjerte er fuldt af taknemmelighed overfor min Fader i himlen for det privilegium at kunne overvære denne store konference sammen med jer, mine brødre og søstre, og dem, som har overværet de andre møder under denne konference. Og jeg har frydet mig over vidnesbyrdene og budskaberne fra alle mine brødre, som har talt for mig, og især den mesterlige tale, som Præsident McKay holdt i går morges. Jeg synes, at det var intet mindre end et mirakel. De af os, som er kommet i nær kontakt med ham og ved hvor vanskeligt det i nogen tid har været for ham at udtrykke sig, og har hørt ham her, ved, at det ikke kunne have været andet end Herrens velsignelse.

Jeg er taknemmelig overfor alle I gode mennesker for den oplevelse jeg har haft med så mange af jer, medens jeg har arbejdet sammen med jer i Kirken, når jeg har været i jeres stave og i jeres missioner. Jeg sidder her på forhøjningen, og jeg har en lykkelig følelse i mit hjerte, når jeg ser ned ad rækkerne og jeg får øje på jer og husker på de oplevelser vi har haft sammen. Det er vidunderligt, og jeg takker Gud for jeres tur og jeres trofasthed. Tænk blot på den kraft, der er repræsenteret ved dette møde i dag med alle de vidunderlige ledere fra missionerne og stavene og wardenne, når I er samlet her ved denne store konference. Og jeg takker jer, således som jeg ved, at også brødrene gør det, for jeres bønner for os Generalautoriteter. Og vi beder for jer og takker Gud for jer og for jeres kærlighed og for jeres stotte.

Medens jeg prøvede på at tænke over, hvad jeg kunne sige ved denne konference, tænkte jeg på en artikel, som jeg læste for kort tid siden i et af landets store tidsskrifter, skrevet af chefredaktøren under titlen »Bibelens kamps«. Hele artiklen handlede om hvorledes kirkerne svigter det, som kirkerne burde gøre i verden idag, og jeg tror jeg lige vil læse tre sætninger fra denne artikel:

»Man føler religiøs rastløshed, hvor som helst man går. De store trossamfund, som længe har været stille og rolige, er pludselig grebet af forstyrrelse,« og så tilføjer han: »Mange protestantiske ledere tror, at kirken ikke vil overleve, således som den er.« (T. George Harris, *Look*, 27. juli 1965, p. 17).

Tænk blot på det! Så tænkte jeg på, hvad broder Benson, som nylig er vendt hjem fra Europa, fortalte os un-

der vort møde i templet i onsdags, at i det land kommer kun tre procent af folket i kirkerne. Hvilken mangel på tro!

Så tænkte jeg på apostlen Pauli ord, da han sagde, at der ville komme strenge tider: »Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge tider.

Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekære, prædende, hovmodige, spottelystne, uldige mod forældre,, utaknemmelige, ufromente . . .« (2. Tim. 3:1—2).

Og så spurgte jeg mig selv, stillet overfor sådanne erklæringer: Hvad er midlet til at råde bod herpå? Og jeg er kommet til at tænke på, at der kun er ét middel, og det er en levende profets røst. Jeg takker Gud, at vi tror på en levende profet, at vi har en levende profet til at vejlede os i disse sidste dage.

Der er mange tænkende mennesker i verden i dag i religiøse kredse, som tror, at vi har brug for en profets røst. Jeg husker, at da jeg var nede i de sydlige stater som missionær, var der en artikel i *The Atlanta Constitution*, den største avis i de sydlige stater, som refererede en metodistkonference, hvor biskop Ainsworth diskuterede de forhold, der fandtes i kirkerne med hensyn til de alarmerende tilstande, som findes i dag, og ofordrede indtrængende kirkerne og folk af alle trosretninger til at foretage et kors-tog for at redde civilisationen fra moralsk forfald; og så tilføjede biskoppen:

»Aldrig i hele nationens historie har der været mere behov for en Guds profets advarende røst, end der er idag.« (27. november 1936).

Det er vidunderligt, hvis folk begynder at blive klar over, at der er behov for en advarende røst fra en Guds profet. En anden artikel fandtes i *Beds and Herts Saturday Telegraph* (Luton, England) kort før dette, hvori pastor James A. Sutherland diskuterede behovet for en profet, og jeg vil gerne læse for jer, hvad han sagde:

»Vi erkender alle, at der må gøres noget, for i øjeblikket er vi i knibe. Hvor vore jordiske ledere vakler, driver vore folk afsted og dør. Vi kan ikke glemme, at når man sætter en blind til at lede en blind, er der chancer for, at de begge ender i groften. Da en diktator kan lades ude af betragtning, HVAD SÅ MED EN PROFET?

Profeten er aldrig kaldet af sig selv. Det er godt at holde sig dette for øje. Heller ikke bliver han valgt af sine medmennesker. Han er altid sendt fra himlen. Og dog er jeg opmuntret ved den tanke, at han har en vis evne til at vise sig på det rigtige tidspunkt. Da det forholder sig sådan, hælder jeg til den tro, at vor Profet sikkert vil være ved at være parat til os. Lad os ikke glemme det, og lad os håbe og bede til, at han vil komme. Menneskene har en gammel vane med at hilse den sande profet velkommen med sten. Vi behøver ikke blive forbavsede, hvis en gammeldags velkomst venter vore dages profet. Ingen kan sige, hvornår en sådan profet vil komme, men at vi har brug for ham, derom er der ingen tvivl.« (18. november 1930).

Er det ikke vidunderligt at tænke på, at åndelige ledere er ved at begynde at erkende deres forsømmelse, og at de har brug for levende profeters ord, således som den gamle Åmos sagde: »Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne.« (Åmos 3:7).

En anden artikel, som fandtes i *The Atlanta Journal*, medens jeg var i Sydstatene, citerede biskop Warren A. Chandler fra Metodistkirken. Han diskuterede den dekadente tilstand i den kristne verden og sagde: »Hele verden, især vort eget land, trænger til en genoplivelse af ægte religion.«

Efter at have diskuteret dette behov, sagde han: »Vi trænger til, at der efter viser sig nogle profeter, sendt fra Gud.« (9. august 1936).

Jeg synes det er vidunderligt, at disse mænd erkender, at de ikke har, hvad der er nødvendigt!

En anden artikel fandtes i *Alabama Christian Advocate*, medens jeg var i Sydstatene, under titlen »Råbet efter profeters«, og jeg vil gerne læse følgende:

O, frygtssom Kristi Kirke,
her op med at tælle din gevinst og dine tab,
Fremtiden, som er i fare, kalder
med røsten fra en million kors!
Råber på trofaste profeter og seere,
som kan rejse sig og profetere —
For at oplyse et svigtende syn påny,
for at et folk uden syner ikke skal dø.
Vore syndere er mangfoldige, vort behov er smerteligt:
o, Profet, vis os listen —
Tag endnu engang Guds vægtskåle op,
og vej sjælens ting.
Peg ikke alene på patriarkerne
efter den ledelse vi har brug for idag —
De Gamles Ruller værner vi om,
men Profeterne må lede os på vej.
(*Marchall Wingfield*, 6. august 1936, kursiv tilføjet).

En anden udtalelse kom fra en af Metodistkirkens ledere, Dr. John Lidgett, og lyder som følger:

»Det er uden tvivl sandt, at vi behøver en genoplivelse af religionen, men en sådan genoplivelse kan ikke være menneskegjort. Den må gives af Gud. Vi må bede for den, arbejde for den, men det alene vil ikke gøre den mulig.
Den må komme fra Gud.«

Som allerede antydnet vil en gammeldags velkomst vente den sande profet, når han bliver sendt. Denne tanke udtrykkes også i Giovanni Paponis *Life of Christ* med følgende ord:

»Alle de profeter, som har talt på jorden, blev forhånet af mennesker, og mennesker vil forhåne dem, som vil komme. Vi kan genkende profeter derved, at de, smurt med mudder og dækket med skam, går omkring blandt

menneskene, med strålende ansigt, og taler ud om, hvad der er i deres hjerter. Intet mudder kan lukke munden på dem, som *md* tale. Selv om den egensindige profet bliver dræbt, kan de ikke bringe ham til tavshed. Hans røst, mangedoblet ved ekkoet af hans død, vil blive hørt på alle sprog og gennem alle århundrederne.« (1923 ed., p. 93).

Det er de sidste dages helliges mission og privilegium og ansvar at bære vidne til hele verden, at himlens Gud har oprejst en profet i vore dage for at indvarse sin Søns, Jesu Kristi gengivne evangelium, og det er vort ansvar at frembære dette budskab.

Der er i dag blevet henvist til Peters ord, hvor han siger: »... og han må sende den Kristus, som du var bestemt for jer, nemlig Jesus, hvem himmelen skal huse indtil genoprettelsestiderne, da alt skal blive genoprettet, som Gud har talt om gennem sine hellige profeters mund fra forudms tid.« (Ap. *Gern. 3:20—22*).

Jeg spørger jer, og jeg spørger verden: Hvorledes kan der blive en genoprettelse af alle ting, som der er talt om gennem alle de hellige profeters mund fra forudms tid, uden en levende profet på jorden, til hvem en sådan genoprettelse kan blive overdraget ved himlens kræfter, fordi intet menneske, ingen Guds profet, nogensinde er sendt af sig selv? Han må kaldes og sendes af vor Fader i himlen.

Da Moroni, den profet, som levede på det amerikanske fastland fire hundrede år efter Frelserens død, besøgte Profeten Joseph Smith som et sendebud fra himlen, som et opstandent væsen, besøgte han ham tre gange i løbet af natten og igen den næste morgen. Joseph var den gang kun sytten år gammel, og Moroni fortalte ham, at hans navn skulle blive kendt for godt og ondt blandt alle nationer og stammer og folk, og at hans navn skulle blive omtalt for både godt og ondt blandt alle mennesker.

Vi synger »Priser Profeten, som skued Jehova! Jesus har salvet den herlige Seer«, medens verden har fordømt ham som en falsk profet, indtil de til sidst slog ham ihjel tilligemed hans broder Hyrum. Han sagde, at han følte sig omtrent som Apostlen Paulus, da han forsvarede sig foran kong Agrippa, og jeg læser hans vidnesbyrd:

»Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordommelse.« (Joseph Smith, 2:25).

Bevist på et Joseph Smith var en Guds profet, ses allevegne i denne Kirkes store organisation og dens store resultater og præstationer. Der siges, at en af De Forenede Staters præsidenter har sagt, at det var den største organisation i verden til at uddanne mænd og kvinder. Og vi ved, at det er sandt. Mennesker, som ikke er i Kirken, har endda håret vidnesbyrd om det, og ikke alene det, men ligesom broder Milton R. Hunter og biskop Simpson netop har talt om det vidnesbyrd, som Gud planter i millioner hjerter, som allerede har håret vidne, er der mange af dem, som er gået ind til deres hvile. Men tusinder som I, der sidder her i dag, har i jeres hjerter, ved

den Helligånds kraft, plantet et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds profet. Og det er, når alt kommer til alt, den bedste kundskab, som man kan få.

Profeten Joseph Smith har givet verden mere åbenbaret sandhed end nogen anden profet, som nogensinde har levet her på jorden, bortset fra vor Herre Kristus, og ingen oplysninger vi har i dag, har bevist det modsatte.

Mange tænkende mennesker, som ikke er medlemmer af Kirken, har erkendt, at Joseph Smith var en gåde og har spekuleret på, hvor denne magt kom fra. En skribent i *New York Herald*, som havde besøgt Profeten Joseph Smith i 1842, offentliggjorde følgende:

»Joseph Smith er utvivlsomt en af de største personligheder i vor generation. Han viser lige så meget talent, originalitet og moralsk mod som Muhammed, Odin eller andre af de store ånder, som hidtil har forårsaget revolutioner i tidligere tidsalder ... Medens moderne filosofi, som ikke tror på andet end hvad man kan røre ved, spredes over de atlantiske lande, skaber Joseph Smith et åndeligt system, også forbundet med moral og flid, som måske kan forandre racens kæbne ... Vi ønsker i sandhed en eller anden sådan profet til at sætte folks sind i gang og få hold på det — og standse den strøm af materialisme, som styrter verden ind i vantrø, umoralitet, tøjesløshed og forbrudelse.« (Citeret af George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, 1958 ed., p. 345).

Det er en profet, en profets røst, som verden har behov for i dag.

I husker den udtalelse, der findes i bogen *Figures of the Past* af Josiah Quincy, hvor han siger:

»Det er på ingen måde usandsynligt, at en eller anden fremtidig bog, til brug for endnu ufødte slægter, vil indeholde et spørgsmål omtrent som dette: Hvilken historisk amerikaner i det nittende århundrede har øvet den mægtigste indflydelse på sine landsmænds kæbne? Og det er på ingen måde umuligt, at svaret på dette spørgsmål kan skrives således: *Joseph Smith, mormonprofeten*. Og svaret kan, selv om det synes absurd for de fleste nulevende mennesker, måske være en øjensynlig banalitet for deres efterkommere.« (1926 ed., p. 317).

En president for et college, som underviste på Brigham Young Universitet for kort tid siden, fremsatte ved slutningen af sit arbejde der, følgende udtalelse:

»Det kan udmærket tænkes, at mormonfolket har den nogle, som til sidst vil frelse dette land.«

Folk fremkommer ikke uden den slags udtalelser uden grund. Han havde set folkets liv, og han kendte noget til denne Kirkes resultater.

Her er nogle få kommentarer fra nogle af de besøgende på vor udstilling på Verdensudstillingen i New York, og dette er kun en antydning af de vidunderlige kommentarer, fra folk, som har skrevet i bøgerne derhenne som besøgende og har fremsat deres kommentarer:

Den ene sagde: »Der er håb for verden med folk som jer.«

Den næste: »Mere af dette vil uden tvivl frelse vor verden.« (De begynder at blive klar over den magt, der findes i denne Kirke).

Den næste: »Jeg har aldrig set noget lignende, for så vidt religion angår.«

Vi har lignende udtalelser fra folk, som har besøgt vort Velfærdscentrum her, hvor Kirken har gjort forberedelser til at tage sig af folk, som er trængende og ikke så privilegerede. Jeg læser et par af disse udtalelser:

»Det er et mønster, som vor forbundsregering burde forsøge at følge.«

»Dette er det mest vidunderlige jeg nogensinde har set, og jeg håber at kunne komme her igen.«

»Dette er, efter min mening, en virkelig religion.«

»Vi tror, at Deres kirke og dens medlemmer udfører de store gerninger, som en dag måske kan skaffe et sandt broderskab mellem menneskene.«

Vi vid dette, men vi er taknemmelige ved at vide, at andre folk er ved at finde ud af det!

Foruden Kirkens store organisation har vi Mormons Bog, et håndgribeligt bevis; og dette bevis er noget, som verden er ved at begynde at erkende, endog nogle af præsterne. Intet menneske ville vove at skrive en bog på fem hundrede sider og lægge en sådan forfættelse i den, at hvis man vil spørge Gud, den Evige Fader, i Jesu Kristi navn, vil han tilkendegive dens sandhed til én ved den Helligånds kraft.

En præst, som besøgte vor udstilling på Verdensudstillingen i New York, skrev følgende:

»Jeg er ved at læse Mormons Bog, og den er en åbenbaring, og jeg tror den er sandheden.«

En præst skrev fra de østlige stater for nogen tid siden, og han sagde, at han havde haft en Mormons Bog i sit bibliotek i årevis, og han havde aldrig læst den. Han sagde: »Fornylig begyndte jeg at læse den.« Og i sit brev henviste han til Alma og Mosiah og Kong Benjamin og deres vidunderlige lærdomme, og han sagde: »Jeg citerer fra dem i mine prædikener til mit folk.«

En evangelisk præst var for nogle år siden på besøg på Tempelplassen, og så skrev han et brev tilbage og sagde, at han havde været evangelisk præst i syvogtredive år, at han havde erhvervet et bibliotek, som havde kostet ham over 12.000 dollars (og det var mange penge den gang; det ville koste ham meget mere nu!), og han sagde: »Men jeg har i mit bibliotek en bog, som er meget mere værd end alle de andre bøger, fordi den er Guds ord.« Og han omtaler den som Mormons Bog.

Nogle af os har hørt president Nicholas G. Smith, da han var president for den californiske mission, fortælle os fra talerstolen, hvorledes han blev opfordret af dekanen for det teologiske fakultet ved universitetet for det sydlige California i Los Angeles til at give ham et eksemplar af Mormons Bog, og president Smith gav ham en, hvori der var sat mærker af ældsterne. Og så inviterede han broder Smith og missionærerne til at komme og høre på hans forelæsning, og det gjorde de. Han holdt Mormons Bog op, og han læste vers efter vers, som var blevet afmærket af ældsterne, og han sagde følgende:

»Jeg har her et bind af skriften, som har været iblandt os i hundrede år, og vi har ikke kendt til det.«

Og så læste han mange skriftsteder, som ældsterne havde afmærket, og sagde følgende:

»Dette er ikke en død bog, den lever.« Og så gentog han flere gange: »Er det ikke vidunderligt?« og tilføjede derefter: »Hvorfor kan vi ikke have fællesskab med et folk, som tror på de vidunderlige ting, jeg har læst for jer i dag?«

Nuvel, mine brødre og søstre, Folk behøver ikke være i mørke. Hvis de blot er villige til at åbne deres sind og vil undersøge sandheden, som vi har at tilbyde, kan de ikke undgå at vide, at dette værk er Guds, vor Evige Faders værk.

Til slut siger jeg til alle vore venner, som ikke er medlemmer af vor Kirke, men af andre kirker og trosretninger, med ordene i vor sang:

Kom, lyt til profetens røst,
her ordet sendt fra Gud,
nyd af hans sandhed, fred og trost,

syng frydesangen ud.
Vi finder vejen, som var kendt
af Guds profet og folk,
os atter en profet er sendt,
en Herrens sandhedstolk.

Dette er vort vidnesbyrd til verden, og vi bevidner, at vi
har en levende profet. Jeg bærer vidnesbyrd om dette i vor
Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

TIMELIG og ÅNDELIG LOV

Spørgsmål:

I et tidligere spørgsmål har jeg læst om Joseph Fielding Smiths forklaring på timelig og åndelig lov. Han udtalte, at »Alt hvad vi må gå igennem i dødeligheden, er en del af den guddommelige plan.« (Se DEN DANSKE STJERNE for februar 1966, side 32). Skal vi af denne udtalelse forstå, at Gud er ansvarlig for alt det onde og al lidelse i verden? At det var Herrens plan at tillade sådanne masse-drab som Alexander, Napoleon og Hitler gennemførte? Ydermere at Gud skabte alle mikrober, baciller og virus, som forårsager så megen lidelse for den menneskelige race, nødvendige som en læretid, og iltalmen absolut nødvendige for vor evige fremgang og ophøjelse?

Enhver, som har læst Albert Schweitzers *Mit urskovs-hospital*, og deri læst om de frygtelige fysiske lidelser, som han var vidne til på sit hospital, vil sikkert være tvunget til at indrømme, at hvis lidelse var en del af den guddommelige plan, så må Gud være et sadistisk uhyre og ikke en kærlig Gud.

Swar:

Efter at have læst dette brev kom jeg til at tænke på det digt af Thomas Bracken, som har titlen »Ikke forstået«. Det første vers lyder således:

Ikke forstået. Vi bevæger os afsted hver for sig,
vor sti bliver bredere, efterhånden som årstiderne skifter
i løbet af årene; vi forbavses og undres over,
hvorfor livet er livet. Og så falder vi i søvn — ikke forstået.

Det er en uimodsigelig kendsgerning, at menneskelige væsener ikke kommer ind i denne verden for blot at få del i det, der er behageligt, glædeligt og frit for smerte og lidelse. Dødeligheden er en del af vor evige skoling. Vi kom her for at vinde erfaring, som ikke kunne opnås på nogen anden måde, erfaring, som er nødvendig til at forøge vor kundskab og forståelse, og gøre os skikket til den evige kommende verden og berede os til at blive vor Evige Faders sønner og døtre. Derfor er vi underkastet alle de omskiftelser, som hører til dødeligheden. Intet liv her på jorden ville være komplet, hvis der ikke havde været skuf-

felser, smerte eller fysisk ubehag, eller lidelser. Alle disse erfaringer udgør en del af vor evige skoling. Skulle noget menneskeligt væsen komme ind i denne dødelige verden og aldrig få del i en eller anden prøvelse, sorg, skuffelse eller fysisk pine, ville han være gået glip af nogle af de vigtigste lektier og erfaringer, som han skulle have fået for at give balance i hans udvikling her på jorden og gøre ham skikket til det evige liv, hvor han, gennem evangeliets velsignelser og lydighed mod den guddommelige vilje, er bestemt til at blive en Guds søn og regere og herske over et evigt rige.

Det er rigtigt, at størstedelen af de menneskelige væsener aldrig lærer her i dødeligheden, hvad det virkelige formål er med, at de er her i denne dødelige verden. Den enkle sandhed er, at det er en del af den guddommelige plan. Dødeligheden er en bestemt grad af vor evige fremgang, som er absolut nødvendig for at mennesket, gennem lydighed mod den guddommelige vilje, kan blive ophøjet som barn af Gud, og eje al myndighed, magt og visdom.

Vi læser i Bibelen følgende:

»Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig.

Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone.

Den, som har øre, kan høre, hvad Ånden siger til menighederne.« (Åbenb. 3:20—22).

Kirkens medlemmer bør lægge mere mærke til vor Forløseres ord, særlig i forbindelse med hans lidelser, som han frivilligt tog imod, for at vi — alle, som er villige til at følge ham og holde hans befalinger — ikke skulle lide. Han betalte prisen for vor evige forløsning, og alt hvad han beder os om, er at vi holder hans befalinger.

Lige meget hvor ondt et menneske kan blive, er han sikret opstandelse fra de døde, for Forløseren betalte prisen, selv for de onde, så de kunne modtage forløsningen og leve pány. Opstandelsen er akkurat lige så universel som faldet var. Der står skrevet med vor Frelsers ord:

»Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.« (L. & P. 19:16—19).

Enhver dødelig sjæl bør være overordentlig taknemmelig overfor denne verdens Forløser for den tilkendegivelse af hans store kærlighed til os, som er tilkendegivet ved hans store lidelse, som bringer os opstandelsen fra de døde — ikke alene opstandelsen af menneskeheden, men af jorden

selv og hver skabning, som har boet eller vil bo på den i denne dødelige tilstand. Det er blevet åbenbaret ved hans egne ord til Profeten Joseph Smith som følger:

»Og atter, sandelig, sandelig siger jeg jer, at når de tusinde år er til ende, og menneskene atter begynder at fornægte deres Gud, da skal jeg kun skåne jorden en kort tid.

Og da skal enden komme, og himlen og jorden skal forføres og forgå, og der skal blive en ny himmel og en ny jord.

Thi alt det gamle skal forgå, og alting skal blive nyt, selv himlen og jorden og deres hele fyld, både mennesker og dyr, fuglene i luften og fiskene i havet.

Og ikke et hår eller mindste smule skal gå tabt, thi det er mine hænders værk.« (L. & P. 29:22—25).

Joseph Fielding Smith.

Vil jeg nogensinde glemme?

af Marion D. Hanks

Spørgsmål:

Det er blevet sagt, at Gud vil tilgive og glemme vore fejl, hvis vi oprigtigt omvender os. Vil jeg nogensinde blive i stand til at tilgive mig selv og glemme?

Svar:

Herren har lært os, at hvis vi virkelig omvender os, vil Han tilgive vore synder og »ikke ihukomme dem mere«. Vore overtrædelser, som er blevet tilgivet, »skal ikke blive omtalt« for os.

Men tilbage bliver der, når vi skal genoprettes i vor helhed, vort behov for tilgivelse af andre og af os selv.

Vil vi nogensinde tilgive vore synder? Hvorledes kan livet nogensinde blive rigtigt, hvis vi vedbliver at huske og lide for vore overtrædelser?

Alma kendte til sorgfulde erindringer — og han sagde noget overordentlig betydningsfuldt til sin søn Corianton:

»Min søn, nu ønsker jeg, at du ikke mere skal lade disse ting besvære dig, men alene lade dine synder besvære dig med den bekyrning, der skal bringe dig til omvendelse.« (Alma 42:29).

Corianton havde begået en alvorlig synd og var blevet strengt irettesat af sin fader. Almas kærlige beretning om Kristi forsoning — at Han betalte forud for vore synder

— ydmygede Corianton, og hans faders gode råd førte ham ind på vejen til genoprettelse. Men han havde stadig sine dårlige minder og det problem at måtte leve med dem.

Alma lovede ikke Corianton, at han ville glemme. Han lærte ham, hvorledes han skulle leve med sine minder, produktivt, ydmygt, bestandig taknemmelig for Guds barmhjertighed, langmodighed og tilgivelse.

»Du vil huske dine synder«, kan vi næsten høre Alma sige. »Du vil sandsynligvis aldrig glemme. Men husk på den rigtige måde af de rigtige grunde.«

Lad ikke sorgen over det uundgæelige resultat af synden gøre dig uegnet til dine velsignelser eller dine ydelser. Skælv ikke indvendigt, når du hører den skærpede tale eller lektie; vend dig ikke fra de helliges broderskab eller fra Herrens sti, fordi du har gjort fejl. Giv ikke op og do, åndeligt. Kristus »led disse ting«, for at vi ikke skulle lide evigt, på betingelse af vor omvendelse.

Lad ikke minder »bringe dig til omvendelse«; lad dem kun »besvære dig« med det besvær, som vil få dig til stadig at omvende dig. Husk — for helt at kunne holde taknemmeligheden i dit hjerte for Guds kærlighed og for, hvad Kristus har gjort for os, i live.

(Fra *Improvement Era*, marts 1966).

Planlægger De
at rejse
til Templet
i år?

I så fald bedes De *omgående* indsende den i april-nummeret af STJERNEN indlagte »Foreløbige indtægtsblanket«. Dette gælder både de deltagere, der rejser med tøjgruppen og dem, der rejser med privat befordring. Såfremt blanketten er bortkommet for Dem, bedes De skrive til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F., efter en ny. Brevet bedes mærket »Tempelrejse«. Se i øvrigt nærmere om tempelrejserne i april-nummeret, side 87.

Hjælpeforeningens bygning i Salt Lake City, Utah

Forberedelse til lederskab

af Lenore C. Gundersen.

Aktivitet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forbereder medlemmerne til lederskab. Profeten Joseph Smith, en dreng med meget lidt almindelig skolegang, havde et stort ønske om at vide, hvilken kirke der var den rigtige. Resultatet af dette ønske var, at han fik anledning til at gengive Jesu Kristi sande evangelium til jorden og til sidst blive Herrens udvalgte folks leder.

Hvilke egenskaber havde Profeten Joseph Smith i sin unge alder, som hjalp ham til at blive Herrens udvalgte profet og leder af Hans Kirke? Allerførst fik hans store ønske om at kende sandheden ham til at studere skriften. Han havde tro på de ting han læste, og på de forjættelser som Herren gav dem, som fattedes visdom. Han beviste denne tro ved at gå ud i lunden for at bede, og han troede bestemt, at han ville modtage svar på sin bøn. Han havde ikke for vane at bede højtlydt, siger han, så han udviste stort mod ved at træffe beslutning om at gå ud alene og fremlægge sin bøn for Herren. Dér mødte han Satan og vandt sejr over ham, hvad der krævede alt det mod og al den styrke han kunne opvise. Han brugte dette mod gennem hele resten af sit liv, først til at forberede sig til at modtage og oversætte pladerne, og senere til at organisere og lede Kirken.

I søstre har også de samme egenskaber. I, som er blevet omvendt, har haft mod til at tage imod missionærernes budskab, selv om det mange gange har betydet, at I er blevet forstødt af jeres familie og har mistet mange af jeres venner. Det kræver også mod at gå til moder, hvor man ikke kender nogen og fortsætte med det, indtil man skaber sig venner. I har, ligesom Joseph Smith, tro på, at Jesu Kristi evangelium er sandt. Lederskab i Kirken er baseret på denne overbevisning. I har bedt til vor Himmelske Fader om Hans And til at vejlede jer, da I traf beslutning om at slutte jer til Kirken, og er blevet ved med at bede. En leder beder til stadighed om Herrens vejledning og inspiration.

Mange af jer føler uden tvivl, at I ikke kan lede en klasse eller være præsidentinde for en organisation, og dog betyder selve den kendsgerning, at I har antaget evangeliet,

at I er berettiget til den fødselsret, der blev givet til Efraim. Ifølge Præsident Joseph Fielding Smith: »Efraim (i betydningen Efraims stamme) skal stå i sin fødselsrets fulde herlighed som *lederen*, og administrere til sine medstammere.« (*Veien til Fullkommenhet*, side 119). Lederskab er altså et ansvar for dem, som anerkender Jesu Kristi evangelium. Man vokser som leder gennem lydighed mod de love og befalinger, som Herren har givet. Herren har sagt til os, at hvor meget er givet, vil der kræves meget. Når vi har fået et vidnesbyrd om evangeliet, har vi derfor fået mulighed for at få andre til at modtage kundskab om det og deltage i Kirkens organisationer. Kirkens hjælpeorganisationer er et middel, hvorigennem vi lærer at fore, ikke alene os selv, men også andre, tilbage til Guds nærhed.

Profeten Joseph Smith begyndte sin søgen med at søge i skriften. Dette er noget, som enhver kan gøre. Søster Spaford, præsidentinde for Hjælpeforeningen i hele verden, understreger bestandigt overfor Kirkens søstre, at de skal blive fortrolige med Kirkens standardværker. Skrifterne er fyldt med Herrens instruktioner til sit folk lige fra Adams tid. Vi kan læse Bibelen, Mormons Bog, Den Koste-lige Perle og Lære og Pagter om og om igen. For hver gang vi læser dem, lærer vi noget, som vi tidligere gik glip af. Vi bliver bestandig i vore sidste dages åbenbaringer formanet til at søge lærdom, og at »søge efter kundskab ved læsning og ved tro.« (*L. & P. 88:118*).

Præsident Hugh B. Brown fra Det Første Præsidentskab har sagt: »To former for uddannelse er til rådighed for os alle — den første i skolen fra vore lærere, og den anden, og denne er tilgængelig for mange, som ikke kan få den første, kommer fra livet selv og fra nødvendigheden af at tjene til sit brød ... Den rigtigt uddannede mand (eller kvinde) er modtagelig for nye ideer, er fri for fordomme og har evnen til at skelne mellem det tilsyneladende og det virkelige.« (*Deseret News*, 28. august 1965).

Livets erfaringer kan være berigende, hvis man blot vil se efter betydningfulde lektier i de daglige begivenheder i livet. Mange af jer, som enten går hjemmefra for at arbej-

de, eller som mødre bliver hjemme for at tage vare på jeres børn, føler måske, at lærdommens stier praktisk talt er lukkede for jer. Men den tid, der går med at komme til eller fra arbejde i en bus eller et tog eller som passager i en bil, kan være netop den tid I behøver for at læse lidt. Som mødre i hjemmet må man lære at gøre husearbejdet lidt enklere. Planlæg måltiderne for hele ugen og gå færre gange i byen — og spar derved en eller to timer, som kan bruges til at studere i. Studér Hjelpeforeningens lektier om hvordan man skaber et godt hjem og læs andre værdifulde tidsskrifter og nye bøger om bedre og lettere måder at føre hus på. Hvis I skal være ledere, må I vide alt hvad I kan om kvinder og kvindearbejde i hjemmet. Alt hvad I læser, må vurderes i lyset af den åbenbare sandhed. Man må kun acceptere det, som er i overensstemmelse med evangeliets standarder.

Joseph Smiths liv blev tilbragt med tjeneste for hans medmennesker. Det er gennem tjeneste, at man lærer at udvikle sine evner og sine talenter. Drag fordel af enhver

anledning I får, lige meget hvor ubetydelig I synes opgaven kan være. Mirabeau, den store franske statsmand, skribent og taler, har sagt, at vi aldrig skal tro, at der er noget som det ligger udenfor vor magt at gøre, eller at noget er for småt eller under vor værdighed. Enhver mulighed man får er til ens gavn og fremgang, så vel som en mulighed for at yde andre tjeneste.

Man er på vej til at blive en leder, når man beder om vejledning, når man begynder at erhverve kundskab fra skrifterne, når man bruger sin tro til at holde befalingerne, når man lærer mere om sine pligter som kvinde, og yder tjeneste på det område, hvortil man er kaldet. Det er en lang, uophørlig, men absolut udfordrende og interessant proces. Sommetider gør man måske store fremskridt på ét område, medens et andet bliver forsømt. Derefter kan man, med en forandring af ansvaret, blive i stand til at gøre fremskridt på et andet område, indtil man lidt efter lidt bliver den slags leder, som er af stor værdi for vor Himmelske Faders sag.

Hjelpeforeningens STÆVNE

Kære søstre —

Tiden iler — vi kan faktisk slet ikke følge med. Inden vi næsten får set os om, er det stævnetid. Vi minder jer endnu engang om, at det er den 4.—5. juni, vi holder stævne. Det er omtrent fire år siden, vi sidst havde stævne, så vi trænger kolossalt til at være sammen igen og lære af hinanden. Der vil også blive plads til dem, som i den 11. time styrter af sted til tog eller skib for at nå at være med.

Vi håber og forventer at se *mange* af jer, idet vi jo godt ved, at det — desværre — ikke vil være muligt for alle at komme. Men I gør en indsats for at komme med alle sammen, ikke sandt? Vi kigger specielt efter DIG!

På gensyn i København!

Hjelpeforeningens hovedbestyrelse.

KREDSLÆRERINDERNES *budskalb*

DETTE ER EN OFFERDAG

Mildred B. Eyring

Formål: At forstå, hvilke forpligtelser vi har over for Herren og Hans Kirke.

Salmisten sang med sandhed: »Herrens er jorden og dens fylde, jordrig og de, som bor derpå« (*Salme 24:1*). Vi er Guds børn. Han skabte jorden med alle dens under og muligheder for os. Han sagde: »... vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo. Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem« (*Abraham 3:24—25*). Han har ladet os vide, hvad Han ønsker, vi skal gøre, men Han har også givet os ret til selv at bestemme, hvad vi vil gøre. Vi ved, hvad Hans højeste hensigt er. Han erklærede over for Moses: »Thi se, det er min gerning og min ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (*Moses 1:39*).

Sådanne ophøjede mål forekommer os sommetider at være så fjerne. Som dødelige mennesker på denne jord er vi meget interesserede i vor materielle tilværelse. Vi skal tjene vort brød i vort ansigts sveid. Vi skal underlægge os jorden og sørge for vort materielle behov. Den føde, vi frembringer eller køber, spiser vi; de klæder, vi syr eller køber, bærer vi; de huse, vi bygger, bor vi i. Alle de materielle goder, vi opnår, anvender vi på vor egen komfort. De er vore.

Kirken har også materielle behov, som vi som medlemmer må opfylde, og når vi gør det, har vi ikke givet noget bort. De kirkebygninger og templer, vi bygger, bruger vi; varmen og lyset, som vi betaler for, påskønner vi; blomsterne og beplantningen, vi planter og passer, glæder vi os over. Missionærerne bærer vidnesbyrd om, at de modtager mere, end de giver. Vore lærere siger, at de lærer mere, end deres klassemedlemmer lærer. Vi taber intet, når vi giver vore penge, vor tid og vore talenter til Kirken. Ved at lægge alle vore ydelser sammen, ved at arbejde sammen, skaber vi nyttige og smukke ting, som det ville være umuligt at skabe uden forenede bestræbelser, og vi bruger dem og glæder os over dem.

Det er imidlertid nødvendigt for hver eneste en af os at træffe valg. Vi må beslutte, hvad for noget der har betydning for os. De penge, vi giver til byggefonden til en ny kirkebygning, kan vi ikke også anvende til at holde sommerferie for. De ting, vi skænker til Hjelpeforeningens basar, kan vi ikke også selv anvende. Den tid, vi anvender til arbejde på den nye kirkebygning, kan vi ikke også anvende til at tjene penge, hvormed vi kan købe noget, vi ønsker til vort hjem. Den tid, vi tilbringer med at forbe-

verne for »Skandinaviens Stjerne« og »Nordstjärnan« samt af præsidenten over Københavns Konference; c) fire soveværelser. Den store forsamlingsaal indbefatter hele den øverste etage, og den er lidt over 32 alen lang og omtrent 18 alen bred samt 11 alen høj fra gulv til loft. På forhøjningen, som er bygget i salens nordvestre ende, findes der plads til det arbejdende præstedømme og sangkoret. På galleriet, som er opført i den modsatte ende af salen, er der plads til 75 tilhørere. Der er ialt siddepladser til omtrent 500 personer, og når nødvendigheden kræver det, kunne i det mindste 700 mennesker få plads. Huset er bygget i følge kontrakt med hr. E. Lyththaus Petersen, en af Københavns dygtigste muremestre; og præsident L. Skanchy, som har mange års erfaring som bygmester hjemme i Zion, har været sin egen arkitekt og har med en rosværdig flid og udholdenhed skænket alle husets enkeltheder personlig opmærksomhed.«

Den 31. maj 1902 ankom ældste Andrew Jenson, som var blevet kaldt til at udføre en særlig mission, til København. Hans specielle opgave var at hjælpe med til at udgive en ny udgave af Mormons Bog, den fjerde. Mormons Bog blev første gang trykt på dansk i 1851, forøvrigt den første på et andet sprog end engelsk, anden udgave udkom i 1858, tredje i 1881 med inddeling i kapitler og vers. Kort efter sin ankomst begyndte broder Jenson sammen med præsident Chr. D. Fjeldsted det yderst vigtige arbejde at revidere og gennemlæse Mormons Bog med den nye udgave for øje. Deres arbejde blev udført i et lejet værelse i Skt. Paulsgade 5. Præsident Fjeldsted hjalp til ved korrekturlæsningen, et yderst vigtigt arbejde. Inden året var omme forelå den nye udgave i et oplag af 3000 eksemplarer.

I 1904 aflagde præsident Heber J. Grant, som da var præsident for Den europæiske Mission, besøg i København. Som altid blev et besøg af en generalautoritet imødeset med store forventninger. Folk lyttede med begær til en af Herrens apostle.

Siden Erastus Snow og hans medarbejdere først kom til

Danmark i 1850 havde Den skandinaviske Mission bestået af de tre nordiske lande, Danmark, Norge og Sverige, hvad der jo dækkede et stort areal, og især da i hine tider, hvor samfærdselsmidlerne ikke var så vel udviklede som nu. Desuden var der visse sprogvanskeligheder til trods for ligheden mellem de tre sprog. Det var en af grundene til, at Sverige fik sit eget månedsblad »Nordstjärnan« så tidligt som 1877. Missionens hovedkvarter havde i al den tid haft sæde i København, hvorfra Missionen styredes. I nogen tid havde den tanke fæstet rod, at det ville være godt at udskille Sverige fra Missionen og gøre dette land til en selvstændig mission. Det tager naturligvis altid nogen tid og en del overvejelser, førend et sådant skridt kan tages, men i 1905 havde Kirkens autoriteter givet deres godkendelse til dannelsen af Den svenske Mission, og denne adskillelse trådte i kraft den 1. juli 1905, da ældste Peter Mattson overtog ledelsen af Den svenske Mission med hovedkvarter i Stockholm. Det var et andet kapitel af Den skandinaviske Missions historie, der her fandt sin afslutning. Danmark og Norge fortsatte deres virksomhed under det gamle navn: Den skandinaviske Mission.

Præsident Anthon L. Skanchy forlod Danmark den 6. december 1904 og blev efterfulgt som præsident for Missionen af Christian D. Fjeldsted, en af de syv præsidenter for De Halvfjerds. Det var tredje gang præsident Fjeldsted overtog ledelsen af Den skandinaviske Mission.

Søndag den 13. marts 1904 blev Århus Grens nye mødehus indviet som et led i forårskonferencen. Det var en stor forbedring i grenens liv. Mødehuset var beliggende i hjertet af byen, Borupsgade 12, som i over 50 år blev samlingsstedet for Kirkens medlemmer i Århus og for Århus Distrikt. Forår og efterår strømmede de hellige fra distriktets forskellige grene til Århus og Borupsgade 12 blev et symbol for dem. Her kom medlemmerne og nød hverandres selskab og lærte om det gengivne evangelium. Her har mange missionærer fået deres start som Herrens udsendinge. For mange søskende, både i Danmark og i Amerika, står Borupsgade 12 som et helligt minde, som de altid vil bevare med stor kærlighed, fordi så mange ting foregik der, som blev dem en ledestjerne

resten af deres liv. Det er jo nu engang således, at det sted, hvor man første gang hørte evangeliet og hvor man første gang var i selskab med sidste dages hellige, altid vil stå som et helligt sted. De mennesker, der har overværet konferencer i Århus, enten som missionærer eller tilrejsende søskende, glemmer heller aldrig Borupsgade. De kom der med store forventninger og gennem konferencens møder indtogede de evangeliets lærdomme og fællesskabets ånd, som karakteriserede alle møder. Mange venskaber blev stiftet her, søskende blev gæstfrit modtaget af medlemmerne i Århus. Og når konferencen var forbi, drog søskende hjem til deres respektive grene med et minde rigere og med beslutningen om at efterleve evangeliets forskrifter endnu bedre.

I august måned besøgte præsident Heber J. Grant atter Danmark og holdt møder i Aalborg, Århus og København, de tre største grene, hvor koncerter blev afholdt af de respektive kor og præsident Grant fik lejlighed til at tale og bære vidnesbyrd om det gengivne evangelium.

Forhenværende præsident for Den skandinaviske Mission, Ola N. Liljenquist, afgik ved døden i april 1906. Han var født i Sverige og siden sin omvendelse havde han taget ivrig del i Kirkens arbejde. Han døde som patriark i sin stav.

I året 1907 blev der købt en byggegrund i Aalborg til opførelse af et mødehus for Kirkens medlemmer i Limfjordsbyen. I løbet af nogle måneder stod den nye kirkebygning færdig og har siden da tjent Aalborg Gren og Aalborg Distrikt. De fleste grene har måttet holde til huse i lejede lokaler, der altfor ofte ikke var særligt velegnede til dette formål. Kirken lå midt i byen, og Valdemarsgade 2 har i flere generationer været samlingsstedet for Kirkens medlemmer i Aalborg og Nordjylland. Det var en anelig bygning i de dage, og kirkesalen kunne rumme 300 mennesker. Kirken blev opført under ældste Hyrum J. Jensens ledelse. Broder Jensen udførte en mission i Danmark og var entreprenør af fag hjemmefra. I årenes løb er kirkebygningen blevet underkastet gennemgribende reparationer og moderniseringer, idet der f. eks. er blevet indlagt centralvarme og andre bekvemme-

ligheder. Den havde og har stadig en udmærket sal til afholdelse af ungdomsmøder og andre møder. Der findes ligeledes en døbefont og en scene. Kirken blev indviet den 7. juli af præsidenten for Den europæiske Mission, ældste Charles W. Penrose, medlem af De tolv Apostles Råd. Aalborg Gren blev organiseret den 27. november 1850, og i de forløbne 57 år havde grenen i lighed med de andre grene i landet haft til huse i lejede lokaler, hvis bekvemmeligheder ikke var særlig gode. Vi kan forstå, med hvilken glæde og forventning de hellige tog deres nye kirke i besiddelse. Og så har vi endnu engang lov til at foretage en rejse i »Mindernes Land«. Tusinder af gode minder er knyttet til Valdemarsgade 2, og det gælder lige fra de første dage i 1907 og til den dag i dag. Mange af de oprindelige medlemmer fra 1907 og vel nok de fleste er gået bort eller er emigreret til Amerika. Men her som i de øvrige grene var der en »familie«, som af og til kunne komme lidt på tværs af hinanden, men som i alle forhold alligevel var en familie i ordets bedste betydning. Hundreder og atter hundreder af møder er blevet afholdt her, hvor Guds Ånds indflydelse har gjort sig gældende. Her kom gamle og unge sammen, og de respekterede gensidigt hinanden, selv om de på grund af aldersforskellen gik deres egne veje. På mange områder var den bedste og mest produktive periode i mødehusets beståen tyvernes og tredivernes Aalborg. Der fandtes mange oprigtige og ærlige medlemmer, både unge og gamle, som kom til deres møder for evangeliets skyld. De var trofaste mod Kirken og dens idealer. De var individualister i ordets bedste betydning, en arv, som de måske havde efter vor gamle helt Skipper Klement, men til trods for deres individualistiske tilbøjeligheder, bøjede de sig for helhedens vel. Tyvernes ungdom var herlige mennesker i Aalborg Gren. De knyttede varige venskaber, og omgangstonen blandt de unge af begge køn var hjertelig. Det var meget almindeligt, at de unge samledes i de respektive hjem efter mødet søndag aften, og hvor mange herlige timer tilbragte de så ikke sammen! De unge glemmer dem aldrig; i dag er disse unge mennesker blevet mænd og kvinder i fyrrerne og halvtredserne, og mange, ja vel flertallet af dem, befinder sig nu i Amerika.

Og det smukke ved det hele er, at disse unge fra tyvernes Aalborg i dag er trofaste medlemmer af Kirken, stadig besjælet af kærlighed til og respekt for Kirken, egenskaber, som de i al oprigtighed har prøvet at overføre på deres børn.

Hvor mange herlige fester og udflugter er der ikke blevet foretaget fra Valdemarsgade 2 gennem de nu snart mange år? Udflugterne gik til de mange dejlige steder nord og syd for Aalborg. Hvor mange herlige juletræsfester er der ikke blevet holdt i Aalborg Gren, hvor særlig børnene kom med de største forventninger for at hilse på Nissefar og få deres godteposer.

I årenes løb er mange forhenværende aalborgensere kommet hjem til Danmark på en tur, og deres mål har først og fremmest været at gense fødebyen, barndommens og ungdommens by, og her har de så i minderne igen oplevet de glade barndoms- og ungdomsdage, som svandt så hurtigt. En gammel aalborgenser har givet udtryk for nogle af disse tanker i en kronik i »Aalborg Stiftstidende«. Kronikørens barndom og ungdom blev henlevet i Aalborg, og mange af minderne går ganske naturligt til Valdemarsgade 2 og de mange gode venner, han havde dér.

Drømmen om Danmark

Der drømmes meget i Amerika; de mange tusinde danskfødte amerikanere drømmer, om ikke hver nat, så mange gange i deres liv, den drøm, hvor gensynet med Danmark bliver til virkelighed. Mange har drømt og håbet og troet, at drømmen skulle blive til virkelighed, men der kom en mand med en slæde i vejen, og drømmen blev kun – drøm.

En skønne dag sker det så, at drømmen bliver virkeliggjort. På én eller anden måde er turen til Danmark blevet arrangeret. I ugevis i forvejen lægger man planer, træffer forberedelser, mens man stadig drømmer. Så oprinder den store dag, da man skal sige farvel til sine kære, venner og bekendte. Nu begynder turen, den med længsel ventede; man siger farvel i lufthavnen, på banegården eller på rutebilstationen. Alt er forventning, og selv om eventyret er ved at begynde, er man

dog fyldt af den forunderlige følelse, man kalder vemod, måske den mest lutrende og skønneste for sindet. Man glæder sig til turen, til gensynet med fødelandet, og man føler sig samtidig lidt tung om hjertet ved at sige farvel.

De moderne samfærdselsmidler er vidunderlige; alt går hurtigt, let og strygende med flyvemaskine. Atmosfæren i maskinen er hjertelig og familiær, og inden længe føler man sig faktisk som én stor familie. Selv om det går hurtigt, går tiden dog ikke hurtigt nok for den hjemvendende dansk-amerikaner. Det spørgsmål går stadig gennem hans sind og tanker: Hvordan er det at komme hjem igen? Har forholdene forandret sig? Hvordan ser fødebyen ud?

Pludselig hører man piloten bekendtgøre, at vi nu nærmer os København, Absalons stad. Man får igen denne mærkelige følelse af forventning og glæde. Man ser ned, og ganske rigtigt – der nede ligger Sjælland, den dejlige ø. Danmark ligner en have, smuk og velholdt. Landet ånder fred og idyl. Om et øjeblik lander maskinen i København, tænker man ved sig selv, og ganske rigtigt, før vi ved et ord deraf, lander maskinen let og elegant, og i løbet af nogle få øjeblikke sætter man atter foden på dansk jord. En mærkelig følelse! En herlig oplevelse! Du danske jord, du danske land, hvor jeg blev født, hvor jeg gik i skole, hvor jeg oplevede ungdommens fagre tid. Jeg trækker vejret dybt og indånder endnu engang Danmarks luft. Og dér vinker to kendte skikkelser – min broder og min søster. Gensynsglæden er stor; stunden er en højtidsstund, og i en sådan stund tænkes der mere, end der tales. Den ene søster er der ikke, men hende vil jeg se om nogle få dage. To mennesker savner jeg – hvor ville jeg gerne have givet alt, hvad jeg har, dersom far og mor havde været der, men de hviler i Danmarks jord, efter at have gjort dagens gerning efter bedste evne.

Min lille søn, der aldrig har set Danmark, men kun hørt derom, ser med forundring på det hele. Han forstår dansk og taler det nogenlunde. Efter nogle få ugers ophold i Danmark taler han sproget flydende og uden besvær, bl. a. takket være to små kusiner, som han ofte legede med. Da han vendte tilbage til Amerika, gav han med stolthed en rapport om sin Danmarks-tur i skolen.

Fødebyen, barndommens by, ungdommens by er ganske naturligt det sted, man først og fremmest søger hen, fordi det var her, man så dagens lys, det var her ens forældre virkede. Og så en skønne dag ser man den by, man så ofte har tænkt på. Man tager lyntoget fra København med Aalborg som mål, *ja, det er byen*. Følelsen, spændingen, forventningen er den samme her, som da man først så Danmark fra luften. Man bliver mere og mere spændt, jo nærmere man kommer Aalborg, og så da særligt, når man har forladt Hobro, thi nu er man på gammelkendte steder, og man er næsten hjemme, når man passerer Svenstrup.

Man rejser sig uvilkårligt op og går ud i gangen og ser intet på landskabet, og så begynder man uden at vide af hvilken grund – at nynne H. C. Andersens dejlige »Jylland mellem tvende have«. Man får en klump i halsen, og nu passerer vi Skalborg. Svenstrup og Skalborg har mange minder fra ungdommens dage; her drog vi ofte ud, og efter en lang dag i det frie kørte vi lykkelige og glade hjem om aftenen. Nu ser vi Hobrovej, nu passerer vi luftbroen, og i løbet af et øjeblik standser toget på Aalborg banegård. Hjemme igen! Med ærbødighed betræder jeg Aalborgs jord endnu engang efter mange års forløb. Banegården ligner sig selv; man tager den i øjesyn og vandrer ud gennem banegårdshallen og træder ud på Banegårdspladsen, den dejlige, åbne plads. Man føler sig hjemme med det samme; det er jo som i »gamle dage«. Frisk og smilende ligger den glade Limfjordsby dér.

Aalborg, du ved slet ikke, hvor dejlig du er, når man ikke har set dig i flere år. Hvad gør man, når man kommer til sin barndomsby? Der er ganske naturligt mange ting, man kan gøre. Ved første givne lejlighed gik jeg en tur gennem de gammelkendte gader, hvor mindernes sprog talte til mit sind. Det var en søndag morgen. Jeg stod tidligt op, klædte mig på som til en pilgrimsfærd. Nu ville jeg rigtig tage byen i øjesyn. Fra Vesterbro gik jeg gennem Bispensgade, »Strøget«, som ligner sig selv, snæver og indbydende med de mange nydelige butikker. Så kom jeg over Nytorv, den kære, gamle plads, hvor regimentsmusikken spillede søndag eftermiddag, og hvor vi unge gik tur i rundkreds om musikkorpset; her blev der

holdt mange stævnemøder, og her mødtes mange blikke. Søde, unge piger i deres fineste puds og alvorlige, lidt kejtede unge mænd udvekslede smil og nik; var det romantik? »De svandt, de svandt, de glade ungdomsdage«. Så går turen videre gennem Slotsgade til Bredgade, hvor jeg boede i flere år. Jeg kiggede ind i gårde og gik på krydstogt i de omliggende gader; ja, her spillede vi fodbold; her løb vi om kap om huskarreen mellem Søndergade, Klokkestøbergade og Niels Ebbesensgade; her spillede vi cricket; her legede vi med pigerne, og her begyndte vi at se en lille smule til det andet køn. Disse søde piger med deres lyse smil, hvor er de henne i dag? De er vel blevet mødre og bedstemødre og har gennem de nu snart mange år været med til at opbygge Danmark i al trofasthed gennem dagens dont og virke.

Turen går videre, og jeg drejer om til Niels Ebbesensgade, efter at have vandret gennem den maleriske Klokkestøbergade, hvor jeg har leget så mange gange som dreng, og hvor minderne nu trænger sig ind på mig, så jeg næsten bliver andægtig og sender en kærlig tanke til mine mange herlige legekammerater. Jeg kommer til Niels Ebbesensgade 24, mit barndomshjem gennem flere år, hvorfra jeg husker mine første legekammerater, Poul og Karen Wendelboe. Og her har vi den dejlige Sauers Plads med alle de glade minder fra cirkustiden. O, hvor vi glædede os, hvis der blev råd til en cirkustur, ja, så var eventyret kommet ind i vor barndoms verden. Du dejlige Sauers Plads med de mange søde minder om elefanter, heste og det brogede og romantiske cirkusliv.

En sådan tidlig søndag morgen er byen ikke vågnet til liv endnu; man møder ikke mange mennesker på sin vej; man har tid til at tænke og meditere. Man bliver lige som blød om hjertet, fordi man har fået lov til at vandre i sin barndomsby endnu engang. Man kunne favne dem, man møder, og naturligvis sender man mange tanker til familie, venner og institutioner.

Så pludselig slår det ned i mig: Hvorfor ikke besøge fru Høyer, min gamle, kære lærerinde fra Danmarksgades skole? Jeg vandrer til Prinsensgade, men desværre er fru Høyer ikke hjemme. En venlig og smilende nabokone forklarer mig, hvor-

rede os og med at undervise en klasse i søndagsskolen eller Primary kan vi ikke samtidigt tilbringe ved et selskab. Den begavede musiker, som bruger timer på at øve med wardets eller grenens kor, kan ikke undervise private elever i samme tidsrum. Den unge missionær kan ikke samtidigt studere ved universitetet.

De valg, vi træffer, er afhængige af, hvad vi mener har betydning. Hvad er evangeliet værd? Hvor stor værdi har Kirken som Guds Rige på jorden? Til hvilken pris sætter

vi vor frelse? Vort evige liv? Hvad er vi villige til at ofre for dem? *Hvad er vigtigt?* Jesus spurgte: »Thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?« (Matt. 16:26).

I denne uddeling har Herren sagt: »... jeg, Herren, kriere menneskes bords hjerter. Se, nu hedder det 'i dag', indtil Memmeskesonnen kommer, og sandelig er dette en offerdag ... Dersom I derfor tror på mig, vil I arbejde, medens det hedder 'i dag'. (L. og P. 64:22,23,25).

Genealogisk Forening

Losning af uoverensstemmelser

Eftersøgning i ALLE tilgængelige kilder og optegnelser efter de beviser, der kræves ved efterforskningsmetoder i dag, garanterer at man får enhver mulig oplysning til analyse af et genealogisk problem. Det er imidlertid klart, at der ikke er én bestemt person, som er ansvarlig for alle de beviser, der er optegnet. Mange personer har givet og nedskrevet de forskellige data, og de omstændigheder, under hvilke sådanne oplysninger blev givet, har også varieret. Kvalifikationerne hos de personer, som har nedskrevet disse oplysninger, varierer også, og som følge deraf vil oplysninger om den samme person muligvis vise forskellige data. Hvis den ene optegnelse viser, at ens forfader var født 6. maj 1800 og en anden optegnelse viser, at han var født 9. maj 1880, er uoverensstemmelsen lille, men der kan være tilfælde, hvor forældre og fødested ikke stemmer overens i to forskellige optegnelser, og selv om en omhyggelig vurdering af kilder, optegnelser og beviser vil sætte den mulige troværdighed af hvert enkelt bevis på rette plads, er det nyttigt at lære nogle af de måder, hvorpå uoverensstemmelser opstår, og grundene dertil.

Hvis der kun kan skaffes ét eneste bevis angående en person, kan der ikke blive nogen uoverensstemmelse, for ligesom der skal to til at diskutere, skal der også to optegnelser til for at vise en uoverensstemmelse. Det indskærpes endnu engang, at *alle* tilgængelige optegnelser skal undersøges efter oplysninger, der vedrører et genealogisk problem, og når man har fået en sådan oplysning, skal den omhyggeligt og grundigt vurderes og analyseres for at man kan bestemme dens værdi. Jo flere optegnelser det drejer sig om, jo større sandsynlighed vil der være for at man vil støde på tilsyneladende uoverensstemmelser. To optegnelser, hvor en vurdering har fastsat lige stor troværdighed, kan afvige fra hinanden vedrørende den samme begivenhed. Hvorledes fejl opstår, finder man mere eller mindre ud af ved at studere menneskelige fejl og mangel på genealogisk fejlfarbarhed — svag hukommelse, skødesløshed ved afskrivning af oplysninger fra én optegnelse til en anden. Tilsyneladende uoverensstemmelser forårsages ved fejl, det er rigtigt, men det er sommetider lettere at forstå

grunden til den tilsyneladende *uoverensstemmelse* end at finde grund til virkelige fejl.

Der er fire vigtige måder, hvorved en person identificeres i genealogi:

NAVNE — STEDER — DATOER — SLÆGTSKABS-GRAD.

Vi vil beskæftige os med alle disse fire måder, med eftertryk lagt på de forskellige måder, hvor uoverensstemmelser kan opstå.

NAVNE

I. *Fonetiske variationer* af det samme navn er ofte årsag til, hvad der synes at være en alvorlig uoverensstemmelse. Navne, både for- og efternavne, blev ofte nedskrevet i kirkelige og borgerlige optegnelser af skrivere, som indførte navnene, som de *hørte* dem, uden at de kontrollerede om stavemåden var korrekt. I mange tilfælde, særlig i gamle dage, var den person, som gav oplysningen, ikke i stand til at læse eller skrive og ville derved, selv om han blev spurgt, være ude af stand til at godkende den måde det blev skrevet på.

Når indførsel af det samme navn først er fundet under flere forskellige stavemåder, er det som regel let at forsone sig med de forskellige stavemåder, men da mange trykte kopier af originale optegnelser arkiveres i streng alfabatisk orden, er det nødvendigt, at man tager de mulige fonetiske og andre variationer i betragtning.

II. *Brugen af øgenavne og kælenavne* er ofte årsagen til bekymring ved efterforskningsarbejde. De mere almindelige og anerkendte kælenavne kendtes let — Betty eller Beth eller Lisbeth for Elisabeth, Per for Peter o. s. v. Der er imidlertid andre, som ikke så let lader sig genkende, da de kan være begrænset til et bestemt landområde, hvor de bruges. Brugen af øgenavne og kælenavne må dog ikke tages som bevis på, at skabe et led mellem to tilsyneladende forskellige navne. Brugen af øgenavne er naturligvis vanskeligere aturdere. Den slags navne kan være givet til en person på grund af en eller anden fysisk egenskab, forbindelse

med et bestemt stednavn eller en begivenhed, der har forbindelse med hans liv. Man skal være meget forsigtig, når man skal identificere personer, som har øgenavne, og omhyggeligt sikre sig, at der skaffes tilstrækkeligt bevis på positiv forbindelse mellem de pågældende.

III. *Flere fornavne* kan forvirre, hvor det i virkeligheden skulle være en let sag at identificere en person. To eller flere fornavne betyder, at den pågældende kan kendes under begge eller under hvert af dem i forskellige optegnelser. De, som forsker i optegnelser efter identifikationskellheder, skal være opmærksomme på dette og bruge en aktiv, men ikke uhæmmet fantasi.

Eksempel:

Henry Isaac Mills var det navn en af mine forfædre fik ved sin fødsel. Ved hans bryllup var det anført som Henry Mills, ved hans første barns fødsel ved Henry I. Mills og ved hans død som Isaac Mills!

STEDER

I. *Fonetisk stavemåde* og variationer af det samme stednavn skaber ofte forvirring. Sådanne forskelle i stavemåde er ofte forårsaget ved sprogets accent og dialekt og gennem hjemmelsmandens manglende evne til at læse og skrive og derfor kontrollere det nedskrevne. Dette problem er særligt fremherskende i forskellige optegnelser i De Forenede Stater, hvor oplysningerne enten blev givet eller nedskrevet af fremmedtalende folk. Tyske stednavne og navne på danske landsbyer og byer bliver ofte nedskrevet på en sådan måde, at der er megen lidt lighed mellem det virkelige navn og det navn, der er skrevet ned. Der er måske ingen andre faser i det genealogiske arbejde, hvor *fantasi*en og overvejelse af *alle* muligheder er så tiltrængt som her.

(Fortsattes)

(Fra *Genealogical Research Standards* af Derek Harland)

VIGTIGT!

Nye forkortelser på amterne i Danmark

Fra Genealogical Society i Salt Lake City, Utah, har vi fået meddelelse om, at *forkortelserne* på amterne, således som de skal bruges af de genealogiske familieskemaer, er blevet forandret. De skal nu forkortes således:

Aabenraa—Sønderborg	A-Sndr
Aalborg	Albrg
Aarhus	Aarhus
Bornholm	Brnhlm
København	Cpnhgn
Frederiksborg	Frdrks
Haderslev	Hdrslv
Hjørring	Hjrrng
Holbæk	Hlbbk
Maribo	Maribo
Odense	Odense
Præsto	Prst
Randers	Rndrs
Ribe	Ribe
Ringkøbing	Rngkbn

Skanderborg	Skndrb
Sorø	Sorø
Svendborg	Svndbr
Thisted	Thstd
Tønder	Tønder
Vejle	Vejle
Viborg	Viborg
Danmark forkortes til	Dnmr.

Vi beder alle søskende, der udarbejder familieskemaer, for fremtiden anvende disse forkortelser for amterne, og vi beder alle, som er i besiddelse af GENEALOGISK INSTRUKTIONSBOG, om at rette forkortelserne, som findes på side 24 i denne bog, til ovenstående forkortelser.

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

OBS:

GARMENTS:

På grund af sommerferie er der *intet salg* af garments i *juli mdned!*

PRIMARY

Fortæl en historie

Har der nogensinde været et tidspunkt i hele menneskeheds historie, hvor et barn ikke har set med strålende øjne på sin moder eller fader, sin bedstefader eller sin lærerinde og sagt: »Fortæl en historie«?

Har der nogensinde været et tidspunkt, hvor et barn ikke følte det, som om det boede sammen med dværgene, rejste over det store hav eller var tilbage i de »gamle dage«, mens det lyttede til fortælleren?

Har der nogensinde været et tidspunkt, hvor vi ikke kunne smutte ind i barnets hjerte med en historie og undervise det »af Herren«?

»Fortæl en historie!« Denne opfordring er uden alder, og fortælleren har altid været en navnkundig person. I primitive stammer kom fortælleren næst efter høvdingen. I middelalderen var fortælleren velkommen overalt. Slots-herren åbnede sine porte for ham, tjenerne lyttede gennem de halvt åbne døre.

I vor egen tid ligger unge så vel som gamle under for den fortryllelse, der kommer fra fortælleren. Det er blevet sagt, at hvis man har et mindreverdskompleks, skal man blive fortæller. Man kan simpelthen ikke føle sig mindre-værdig, når børn med betagelse hænger ved hvert ord man siger, hver løften af ens øjenbryn, hver toneføring i ens stemme.

Fordele ved at fortælle

Lad os betragte nogle af fordelene ved at fortælle. At fortælle en historie i stedet for at læse den op, gør lærerinden mere fri, hun er ikke længere bundet af sin bog, men fri til at bruge sine øjne, til at se ind i børnenes øjne, fri til at betragte deres reaktioner. Hun er også frit stillet med hensyn til at udelade enkeltheder, der er kedsommelige, og fri til at skabe en følelse af glæde og opmærksomhed. John T. Wahlquist siger:

»Dette personlige element bringer en ånd af glæde og taknemmelighed, som er smittende. Ingen taler, uanset af hvor stort format, kan konkurrere med fortælleren i bestemte situationer.«

En stor fortællerinde, Sara Cone Bryant, fortæller os, at den største lethed man har ved at fastholde børns opmærksomhed, er grund nok til at fortælle historier i stedet for at læse dem op.

Formålet med at fortælle

Indflydelsesrige personer udtrykker forskellige meninger med hensyn til formålet med at fortælle; nogle mener, at historier kun bør fortælles for morskab eller som underholdning. Den kendsgerning, at historien kan indeholde berigende oplevelser og moralske og etiske værdier, siger de er underordnet. Andre sætter lærdommen i første række og underholdning som en bithing.

Der er ingen tvivl om, hvorfor Primary-funktionæren fortæller historier. Vi er lærerinder i Jesu Kristi evangelium. Vi er indsat for at bygge en fast grundvold hos vore børn, så de kan finde den vej, der fører tilbage til vor himmelske Fader. Vi ved, at børn elsker historier, og at de igennem dem kan lære evangeliet at kende, elske det og efterleve det. Dette er hovedformålet.

Følgende historie viser et eksempel på, hvorledes vi med små midler kan være hjælpsomme overfor vore medmennesker.

Viften

Der var varmt i kirken. Vinduerne og dørene stod åbne, og der var en elektrisk vifte foran i kirkesalen, og også en bag i salen, men der var alligevel varmt. Af og til tog en af mændene sit lommeterklæde op af lommen og tørrede sveden af panden. Papirvifter, som folk havde taget med, bevægede sig frem og tilbage næsten uafbrudt.

Jan, som lige var fyldt seks år, havde også en vifte. Hans moder havde taget to med, en til ham og en til sig selv, når hun kom i kirken.

Jans vifte var en foldet silkevifte med malede blomster og en silkekavst på. Frem og tilbage gik Jans vifte. Frem og tilbage gik hans moders vifte. Sommetider blev Jan træt af at bevæge viften.

Medens han hvilede sig, lagde han mærke til en hvidhåret dame, som sad på bænken foran ham. Hun så meget varm ud. Hun havde små svedperler på panden. Gang imellem tog hun sit lommeterklæde og tørrede sig i ansigtet og vifte sig med det.

»Ih!« tænkte Jan, »hun ser varm ud, og hendes lommeterklæde hjælper ikke ret meget, man kan ikke lave vind med et lommeterklæde, som man kan med en vifte.«

Med disse tanker begyndte Jan at vifte sig igen. Frem og tilbage. Meget roligt bevægede Jan sin vifte. Hvor denne lille vind føles godt! Så blev han igen træt og lagde viften i skødet og så igen hen mod den lille dame. Små perler af fugtighed sad stadig på hendes pande. Så fik Jan pludselig en idé. Han lænede sig henimod sin moder og hviskede lidt ind i hendes øre. Hun nikkede og smilede.

Så tog Jan lige så stille som en mus sin vifte og rakte den til den lille dame. »Tak«, hviskede hun stille, »Mange tak!«

Så satte Jan sig tilbage på bænken med et smil på læberne og et smil i sit hjerte.

Primary Hovedbestyrelse

Søndagsskolen

Slow

ALEXANDER SCHREINER

Nadververs for juni:

»Og det skal I altid gøre for dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn«. (3 Nephi 18:11).

Nadververs for juli:

»... i Jesu Kristi, den levende Guds Søns navn ...«. (Mormon 9:29).

Søndagsskolesang for juni:

»Kom, sorgbetyngte sjæle«. (Nr. 132 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for juli:

»For dig vi komme«. (Nr. 125 i den blå sangbog).

NOAHS DAGE

Det er en sjov overskrift vil nogle måske mene, men der er virkelig en baggrund herfor. Har du nogensinde stoppet op midt i al din travlhed og set dig tilbage, nu tænker jeg her kun på den tid, da du selv og andre mennesker har levet, på denne jord — og når du så har gennemtænkt det hele sådan ret nøjternt, så vil du vel også give mig ret i, at der er meget tilfælles med NOAHS DAGE, i den tid hvori vi lever nu — måske nok på en lidt anden måde, men dog ikke på nogen måde, som står tilbage for den galskab, som rasede dengang — det er rigtigt nok, at tiden har udviklet sig, siden hine dage, men det er som om menneskerne har forpasset tiden — for i stedet for at nyde alle disse goder, som vitterligt er blevet tilbudt os, og som dagligt gives os — ja! så er det som om Satan selv har sat sig på toppen af goderne, og sidder der som en afskydelig majestæt, og lader sig tilbede af en alt for stor menneskeskare — som ikke kan, eller ikke vil se, hvor afskydelig han er! — Således var det også dengang da de dansede om guldkalven — således var det også da de levede i sus og alskens udskjelser på NOAHS DAGE — dengang sad Satan også og triumferede, nikkede og lo af alt folkets tilbedelse — jeg tænker tit på, hvor svært det er for vore unge, og tildels også for andre, når al denne modbydelighed vælder sig ind imod os — ofte pakket ind i bibelpapir eller lyserødt vat — og her tænker jeg især på den »farlige radio og T.V.«, på aviser, ugeblade og på mange voksnes slibrighed — i radioen bandes og sværages for til den store gulmedalje og alskens dårlighed ryger ud i æteren i flæng, her ses der stort på almindelig velopdragenhed — mange børn lærer her, før de kommer i skole og til skelsår, hvad verden i dag

består af, og det gode overskygges som regel af en masse dårligt, men ingen råber et vagt ved gevær, for alle er efterhånden af den mening, at sådan skal det være, og hvis der er en anden, der har en modsat opfattelse, ja! så er det så afgjort den, der er noget i vejen med — se nu blot på hvorledes de fra den mindste klasse og opefter giver dem undervisning i kønslig omgang — det fineste, det mest intime bliver stillet til offentlig beskuelse, nogle siger, at det bliver gjort på en meget fin og nænsom måde, man tager sig til hovedet, og må erkende, at vi lever i en NOAHS TID — vi hører så godt som aldrig ordet kyskhed, det er der ingen der taler om, det er næsten blevet et uartigt ord — og Satan, den lumske rad, ih! hvor han fryder sig — han nikker og smiler venligt til sit folk, og de nejer sig nok så pænt, og andre af hans villige redskaber udsender nok et eksemplar af en vulgær og modbydelig sexbog — uden at de lovlige myndigheder kan nå at gøre noget — og se på biografernes reklamer, med de store annoncer, med halv- og helnøgne kvinder, hvor mange gange den eneste påklædning er et pistolbælte eller et eller andet våben, der skal prøve på at dække de mest intime dele.

Jo, mine kære søskende, vi er virkelig midt i NOAHS DAGE! — og lad os da prøve på at *give* vore medmennesker noget — men for alt i verden *give* vore børn og vore unge noget, *give* dem en åndelig ballast, så *de* har noget at stå imod med (i den tid der er tilbage!); lad os bede til vor Fader i Himlen, at han må give både dig og mig kraft og styrke til at *give* fra Ham til alle i vor Søndagsskole, således at ingen af os må blive påvirket eller på nogen måde smittet af Satans modbydelige sygdomme — no-

gen af os — lad os da i fællesskab få det udryddet. Hvor er det vigtigt at vi — du og jeg — som er arbejdere i Søndagsskolen, det sted hvor ofte det fundamentale bliver lagt for dem, der lærer vor Kirke at kende, at vi dygtiggør os — at vi lærer, og atter lærer — for bedre at kunne *give* igen; man begår faktisk en synd, når man påtager sig et kald, som består i at være, eller at *give* noget til andre, og man så ikke gør det, f. eks. hvis man er lærer, og dér blot japper det af — og ofte moder uforberedt, i bedste fald kun når at få læst sin lektie igennem en times tid for Søndagsskolen søndag morgen — og så regner med, at nu klarer man den nok — NEJ DU GØR EJ!! Ikke nok med at du snyder vor Hjerre, og dig selv, men du snyder dine elever — og er ansvarlig for, at de går glip af et budskab fra vor Fader i Himlen — det er din skyld, at disse elever ikke får den udvikling, som de har krav på, du holder dem tilbage i visdom — det er din skyld, ved din sjuskethed, at der måske går en missionær tabt netop fra din klasse!

Denne eksplosive indledning skulle danne baggrund for en alvorlig appel til alle Søndagsskoler, hvor de end måtte være i vort skønne land, en appel om, at GØR HVAD ER RET — hvis både du og jeg gør de ting, som vi *skal* gøre (ifølge vort kald), ja, så kan *vi* være med til at dæmme op for Satans anslag, og ikke nok med at vi kan dæmme op, men vi *kan*, ifølge vort præstedømme, slå alle hans anslag tilbage, men dette kræver da også at *vi* yder en indsats, vi så tilskilidesatte os selv, kun gøre som vor Fader i Himlen ønsker at vi skal gøre. Og her vil jeg gerne stille dig nogle spørgsmål: Hvorledes vil du behandle det materiale, som du har fået udleveret til denne måneds fællesrecitation? Vil du gå let hen over det? Vil du slet ikke udføre det? Mener du at du bliver flov over at rejse dig op og recitere et skriftsted? Er du generet over at vise, over for andre, at du er Jesu broder eller søster? Mener du ikke, at det passer til »din mentalitet«? Passer en af disse sætninger på dig, så er det ret på tide, at du lægger din »mentalitet« om efter Kirkens, og ikke omvendt. Dit svar bør være: »Jeg ved, at det er et stort ansvar, men også et stort privilegium, at være med i dette program, men jeg vil gøre mit bedste — jeg vil være med til at opelske et ønske, både i mig selv, og i mine små søskendes hjerter, om, at måtte blive en missionær i Herrens Kirke«.

I Lære og Pagter 78:7 læser vi: »Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befaleet jer og fordrer af jer.« Dette fællesrecitationsprogram er virkelig noget, der ønskes af os — det er en slags forberedelse til at blive en missionær — og hvem vil vel sætte sig imod et sådant ønske! Jo, der er én, der vil sætte sig imod det — én som absolut ikke ønsker dette bragt ud i livet — én som vil prøve at påvirke os i vor hverdag, og som vil juble med hele sit slæng, hvis han blot kan få en til at vende sig imod det, jo, Lucifer står på spring hele tiden — han går ikke let hen over det! Han vil altid udføre sin plan! Han bliver aldrig flov eller generet! Alt det dårlige passer sig for hans mentalitet! Husk at Lucifer fryder sig hver gang du protesterer, og ikke mener at det passer sig for din mentalitet — eller når du siger, »det passer sig virkelig ikke efter danske forhold«. Han fryder sig, for *han* ved, at Guds åbenbaringer passer *overalt*, usænt om det er i Amerika, Rusland, Japan, Tyskland, Danmark o. s. v. *Han* ved det, men ønsker ikke, at du skal have den samme vind.

Jeg beder dig særligt om at være positiv over for alt, hvad du får fra dine ledere, jeg kan garantere dig for, at der intet ondt er deri — og hvis du med et åbent sind vil *tage* imod, vil du også få den velsigelse at kunne *give* igen til andre; på den måde vil du kunne være med til at fremme Herrens værk!

Og månedens spørgsmål: Vil du være med?

I sendes alle en kærlig hilsen — med ønsket om, at I hver især må få en rigtig god ferie — men glem ikke jeres Søndagsskole!

E. Nordby Larsen.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

N.B.

Der stod i maj nummeret, at præstedømmet altid skulle åbne med bøn, dette er ikke rigtigt — Missionspræsidenten har bedt mig meddele jer, at det er en forkert meddelelse der i sin tid er udgået, da enhver skal have mulighed for at lære, her i Søndagsskolen, også at komme i kontakt med vor Fader i Himlen igennem bønnen!

MÅNEDENS

Skriftotod

Hvad er formålet med dette program?

Formålet med dette program er at hjælpe elever med at indføre visse missionærskriftsteder i hukommelsen med henblik på deres missionærgerning i kirken, og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse skriftstedets betydning for Kirkens lære, som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes for den tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskolemødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort, men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres presentation ved søndagsskolemødet. Det menes, at under disse om-

stændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. *Medmindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfølge sit mål.*

Læreren anmodes om ikke bare at give dette til eleven med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse, hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Udkastene til talerne er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Man håber, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler f. eks. »JESUS KRISTUS« og standardværkerne.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrengelser for at opnå den.

Månedens skriftsted, der læres udenad, og forslag til den ledsagende 2/2-minuts tale.

Skriftsted til d. 7. august 1966, kursus 11.

Skriftsted, der skal læres udenad.

Ref.: *Ezekiel 37:15-17.*

Herrens ord kom til mig således: Du Menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv derpå: Juda og hans medbrødre blandt israeliterne! Tag så et andet stykke træ og skriv derpå: Josef — Efraims træ — og hans medbrødre, alt Israels hus! Føj dem så sammen til et stykke, så de bliver et i din hånd.

Forslag til 2/2-minuts talen.

Fordi dette skriftsted findes i Bibelen er det meget værdifuldt, idet det viser, at Bibelen profeterer om Mormons Bog.

Herren gør det klart, at der vil være et stykke træ eller optegnelse, som vil være Judas børns optegnelser. Denne optegnelse er i Bibelen. Især fra den tid, da de ti stammer var i fangenskab, kan vi se disse skrifteres betydning. Fra den tid blev Bibelen næsten udelukkende jødernes optegnelser. De andre stammer, undtagen en del af Benjamins stamme, gik tabt for menneskes øjne. Resultatet er, at vi ofte taler om Bibelen som en historie om Guds handle-måde med Judas efterkommere. Bemærk imidlertid, at profeten viser, at et andet stykke træ eller optegnelse om Josef og hans efterkommere skulle opbevares. Hvad kunne det være for en optegnelse?

Du er klar over, at år 600 f. Kr. befalede Herren en mand ved navn Lehi at tage sin familie med og forlade Jerusalem, fordi den snart skulle ødelægges. Lehi gjorde, som Herren havde befalede ham. Som Herren altid har villet det med historiske optegnelser førte Lehi sine optegnelser meget omhyggeligt og akkurat. Han instruerede også sin

søn, Nephi, om at føre optegnelser. Du vil huske, at Mormons Bog begynder med Nephis første bog. Vi finder ud fra disse optegnelser ud af, at Lehi og hans familie stammede fra Josef.

Mormons Bog bliver da et træstykke eller optegnelse om Herrens handlemåde med Josefs efterkommere.

Læg nu mærke til, at Ezekiel profeterede, at disse to stykker træ skulle samles og blive ét stykke. Med andre ord, de ville gå hånd i hånd. De ville blive ét i deres budskab.

I mange århundreder havde verden kun adgang til Bibelen. Den vidnede om, at Jesus var, er og vil altid være Kristus. Den 22. september 1827 tog Joseph Smith Mormons Bogs plader fra højen Cumorah. Han oversatte dem. De indeholdt det budskab, at Bibelen var sand, og at Jesus var, er og vil altid være Kristus. På denne måde er Judas træ eller Bibelen og Josefs træ eller Mormons Bog kommet sammen for at bære vidnesbyrd om hinanden og om Jesu Kristi guddommelighed.

Månedens Skriftsted, der læres udenad

Skriftsted til d. 7. august 1966, kursus 17.

Missionærskriftsted, der skal læres udenad.

Ref.: *Joh. 14:1-2.*

»Jeres hjerte forfærdes ikke! Tro på Gud, og tro på mig. I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.«

Til dette skriftsted findes der ingen forslag til 2/2-minuts talen.

Må Gud velsigne jer i jert missionærarbejde!

E. Nordby Larsen.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

Gensidig Uddannelses Forening

Ønsker I at opdrage en dreng?

I min egenskab af advokat blev jeg for flere år siden bedt om at skrive en bog om ungdomskriminalitet. Grunden til at bogen aldrig blev færdig var vel, at mine egne otte livlige unger faktisk vidnede om, at det forældre behøver, såmænd slet ikke er et kursus om ungdomskriminalitet, men et kursus i, hvordan man opdrager en familie til at blive lydige borgere.

»Sådan er drenge«

Sagfører og pædagog W. Cleon Skousen har aldrig for travlt til at arbejde for kirken eller til at benytte sin skrive-evne og taleferdighed til fordel for den. Han blev født i Canada, voksede op i Californien og Mexico, var på mission i England og blev senere president for Washington Stake Mission. I flere år arbejdede han for FBI og som assisterende professor på Brigham Young University i Utah. Eldste Skousen har skrevet adskillige bøger, som er blevet så populære, at de kunne udsendes på andre sprog, blandt andet spansk. I dag er han den øverste leder for politiet i Salt Lake City. Af hans mest interessante artikler er en serie kaldet »Sådan er drenge«, hvoraf her bringes den første.

Derfor har jeg tænkt mig i følgende artikler at gøre rede for barnets psykologi, tanker og handlinger og hvorledes vi forældre bedst overlever og lærer at tage enhver situation i stiv arm. Med andre ord, dette er noget, jeg ville ønske en eller anden havde været modig nok til at fortælle mig, da jeg begyndte at opdrage min egen familie.

Man kan måske undre sig over, hvorfor dette studium

omhandler drenge og ikke piger. Jeg kunne godt sige det var af egoistiske grunde, men grunden er ganske simpelt den, at ti gange så mange drenge som piger kommer i konflikt med samfundet.

I dag findes der mange, der studerer børneopdragelse, men endnu har jeg aldrig mødt en ekspert indenfor dette felt. Jeg kender en mand, som selv hævdede at være ekspert i opdragelse, men efter han blev gift og fik børn, måtte han revidere sin opfattelse. Dette lærer os en meget vigtig ting — det er umuligt at opdrage børn efter en lærebog.

»Opdrager jeg en forbyrder?« spørger forældre politiet når deres søn er kommet galt afsted. Først vil jeg trøste forældre med problem-drenge og sige, at det faktisk er helt almindeligt at have problemer med sine børn. De fleste unge par har en forestilling om, at deres børn bliver helt anderledes end deres. Men ligesom resten af os, finder de ud af, at deres børn faktisk følger flokken som ganske almindelige mennesker, hvilket er ensbetydende med problemer. Naturligvis behøver problemerne ikke blive kroniske, men problemer kommer der i hvert fald. Undersøgelser viser, at 95 procent af alle forældre overvinder deres børns problemer. De resterende 5 procent magter simpelt hen ikke at hjælpe deres børn, og det er som regel disse børn, der har størst tendens til at rode sig ind i uheldige episoder.

Lad os f. eks. tage en 18-års dreng, som dårlig nok kan sove eller spise, fordi han har set en »smadder lækker« bil til salg på en brugtvognsudstilling i byen. Hvis hans længsel efter vognen bliver så stærk, at han tager sig et job og køber den, har forældrene sandelig grund til at være stolte af ham og forventet noget stort af ham senere. Men hvis han derimod går rundt og surmuler, fordi hans far ikke vil købe bilen til ham, og bruger dette til undskyldning for, at han en aften går ned og stjæler den, må der skrides ind med det samme. Derfor kan vi sige om en forbyrder: Som regel er han en ganske almindelig dreng med problemer som han og hans omgivelser ikke er i stand til at løse på en for samfundet antagelig måde. Enhver dreng kan faktisk godt blive en forbyrder. Han behøver slet ikke være en speciel type, som man troede for i tiden, han behøver ikke være fra et specielt dårligt kvarter eller fra et fattigt hjem, ikke en bestemt alder, behøver ikke være kedelig og snu eller hade at gå i skolen — han kan ligeså godt være en aktiv dreng både i skolen, på legepladsen og i kirken.

Hvem bærer så skylden for ungdomskriminaliteten?

Dette bringer os til det andet vigtige punkt. Hvis et hus falder sammen på grund af dårlig konstruktion, lægger man skylden på murerne og arkitekten. Hvis børn er mislykkede er man ligeså tilbøjelig til at lægge skylden på forældrene. Men politiet, som arbejder med disse sager hver dag, har lært at respektere skriftstedet, som siger: »At domme tilfalder mig, siger Herren.« Ingen af os kan vide, hvad et foreldrepar har gået igennem for at skabe en lydige borger og et godt menneske ud af deres søn. Jeg har set drenge, som har fået en langt bedre opdragelse og forståelse end deres venner og alligevel er endt som forbyrdere — derfor lad os aldrig domme.

Imidlertid synes jeg det er min pligt at påminde forældre, der betragter deres børn som en slags bagage, der skal køres til skole, køres til kirke, hentes fra det og det selskab o. s. v., om at børn, hvor lidt de end giver udtryk for det, trænger til og behøver personlig kontakt med deres far og mor.

Howdan giver ungdomskriminaliteten sig nu udslag?

En forbyrder er som regel en dreng, der begyndte med ganske almindelige drengeproblemer. Han bryder sig måske ikke om at arbejde, synes ikke han har penge nok, ønsker en bil, ønsker mere opmærksomhed, tror han er mislykket og at ingen mennesker bryder sig om ham, har problemer i skolen og går altid rundt og drømmer. Jeg kender en dreng, lad os kalde ham Jens, som netop har disse problemer, men jeg tror også han kommer over dem uden at blive en forbyrder, og årsagen er: Da hans chef på benzintanken, hvor han arbejder efter skoletid, skældte ham ud for at være doven, blev han først meget vred og fornærmet, men siden hen har han udført et langt bedre arbejde. I skolen var man også efter ham, fordi han aldrig lavede sine lektier, men efter et møde med sin far og lærerne, hvor de talte sagligt om tingene, har han taget sig alvorligt sammen og opnået gode karakterer. Han går stadig og dagdrømmer, men efterhånden er han blevet så travlt optaget af alverdens ting, at der dårligt er tid til det.

Jeg kender også en anden dreng, lad os kalde ham Jørgen, som har haft fire ekstrajob og er blevet fyret fra dem alle. I skolen blev han næsten smidt ud, fordi han snød til eksamen, og han bruger det meste af sin fritid til at køre rundt i sin gamle bil og se, hvor mange ulykker han kan have uden at blive noteret af politiet. Han nyder at skælde folk ud, og hans seneste påhit er, at det er smart at have tommerrødder. Forskellen mellem Jens og Jørgen er sandsynligheden for, at Jens vil klare sig og måske en dag komme helt på toppen, mens Jørgen vil gå til grunde. Begge drenge har nogenlunde samme problemer, men forskellig indstilling. Da Jens blev kritiseret for at være doven, brød han sig sandelig ikke mere om det end Jørgen, men han tog kritikken til sig og prøver nu at forbedre sig. Jørgen siger derimod: »Hvis de idioter ikke forstår mig eller kan acceptere mig som jeg er, så er det deres forbandede fejl«. Og han er begyndt at være stolt af at være mislykket. Med Jens er det kun et spørgsmål om tid, indtil hans omgangskreds har glemt hans problemer. Med Jørgen er det faktisk også et spørgsmål om tid, nemlig indtil politiet griber ham og sætter ham fast. Jørgen er i fuld gang med at udvikle kendetegnene på en forbyrder: Hans problem er blevet til en vane, de bliver også udført med fuldt overlæg, hans dårlige opførsel gør ham upopulær og hadet, hans handlinger og væremåde får en til at nære konstant mistillid til ham, og hans livsførelse leder ham mod alvorlige kriminelle forbrudelser.

Hvorledes kan vi så forebygge ungdomskriminaliteten?

Heldigvis lærer vi hver dag mere og mere om, hvorledes vi skal hjælpe drenge som Jørgen, men endnu bedre, lærer vi mere og mere om hvordan vi skal hindre drenge i at blive som Jørgen. I de følgende artikler skal vi diskutere mange af de anbefalede procedurer i detaljer, men jeg kan vel ligeså godt med det samme opremse nogle af grund-sætningerne.

For det første trænger de fleste forældre til at vide mere om barnets *normale* udvikling, så de er i stand til at skelne mellem almindelig opstand og upassende opførsel, som hører til visse alderstrin, og den opførsel, der tydelig er signalnet til, at tendensen til forbrudelser ikke ligger så langt borte.

For det andet må man sørge for at skabe det rette hjem for sine børn ligegyldigt hvor svært og umuligt det ser ud. Husk at undersøgelser har vist, at børn, der vokser op i mangelfulde hjem, alligevel får en bedre start og klarer sig bedre end børn, der er placeret på institutioner. Derfor

skal børn ikke tages fra deres hjem medmindre noget helt exceptionelt skulle indtræffe.

For det tredje. En af de største fejl i den moderne børneopdragelse er, at forældrene undlader at lære børnene respekt for samfundet og landets love. De unge får den opfattelse, at ingen er kloge nok til at kunne hamle op med dem — hverken forældre, skole, samfund eller regering. De ejer ikke respekt eller filter til nogen autoritet. Dette er resultatet af at opsætte regler, som man ikke har sørget for blev overholdt, blidt hvor det var muligt, strengt, hvor det var nødvendigt. Konsekvens er en vigtig del af al opdragelse.

Situationen kompliceres yderligere, når forældre bliver kritiseret for at miste kontrollen over deres børn og må overlade dem til myndighederne, idet disse ikke kan gøre det en smule bedre. Mange unge oprørere har udviklet sig til fuldbefarne forbrydere, fordi retsvesenet ikke var i stand til at give de unge småforbrydere de rette muligheder for at rette og udvikle sig til ordentlige samfundsborgere.

For det fjerde skaber manglende disciplin i barnets liv

usikkerhed og utrygheds-fornemmelser. Når forældre opsætter rimelige love og sørger for, at de bliver overholdt, får barnet den følelse, at han lever i en »ordnet verden«. På den anden side, hvis man lover barnet visse straffe for visse overtrædelser og ikke håndhæver disse straffe, får barnet den følelse, at verden er ustabil og ved at bryde sammen.

For det femte lærer vi, at kriminel adfærd og opførsel har sine rødder i de, for forældrene, uønskede oplevelser og ideer, som barnet snubler over i den tidlige ungdom. Derfor er nøje kontrol af en samvittighedsfuld mor eller far gennem den første del af barndommen af overordentlig stor betydning. Uheldigvis er nogle mødre nødt til at forlade hjemmet for at gå på arbejde, og særlig de må tage sig i nakken for at holde kontakten og den rette opdragelse ved lige. Hvis det overhovedet er muligt, bør børn have deres mødre hjemme mens de er små.

I næste artikel vil vi begynde studiet af det normale barn i alderen mellem et og tre år.

De unge pigers belønning for 1964-65.

Det er os en glæde at kunne ønske en række unge piger tillykke med det arbejde, de har udført og de krav, de har opfyldt for at blive værdige til en *personlig belønning*. (I januarnummeret kan man på G.U.F.-siden læse nærmere om, hvad disse krav går ud på). En del af de unge har

yderligere arbejdet på at fortjene en *klassebelønning*. Her kan man tjene en ny hvert år, indtil man når Gleaner-alderen. Derefter må man arbejde mindst tre år på at opnå at blive Guld-Gleaner. Følgende unge piger ønskes tillykke:

Herning.	Birthe Hyldgaard Inga Hyldgaard Karen Lauritsen	1. års pers. bel. 5. års pers. bel.	
Horsens.	Ella Sørensen	4. års pers. bel.	Junior Laureate bel.
Fredericia.	Kirsten Sølbæk Dorrit Sølbæk	5. års pers. bel. 2. års pers. bel.	Junior Laureate bel. Laureate
Frederikshavn.	Kirsten Klausen Henny Klausen	2. års pers. bel. 2. års pers. bel.	
Randers.	Gitte Markmann Jette Markmann Inge Andersen Bente Christensen Ellen Dahlin	2. års pers. bel. 2. års pers. bel. 1. års pers. bel. 2. års pers. bel. 2. års pers. bel.	Junior Laureate bel. Junior Laureate bel.
Ålborg.	Annelise Michaelsen Hanne Jepsen Larsen Hanne Lind Jensen Else Nielsen Jytte Vibeke Jensen	5. års pers. bel. 1. års pers. bel. 2. års pers. bel. 3. års pers. bel. 3. års pers. bel.	Mia Joy 1. Mia Joy 1. Mia Joy 2. Mia Joy 2.
Amager.	Berthe Andersen Falden Eva Larsen Anette Asmussen Sussi Rasmussen	3. års pers. bel. 3. års pers. bel. 5. års pers. bel. 3. års pers. bel.	Junior Laureate bel. Junior Laureate bel. Junior Laureate Mia Joy 1.
København Søndre-Centrum.	Susanne Farcinsen Lise Bruun Marianne Hentzen Lone Esserbæk Hanne Thorsteinsson Liselotte Hvistendal Karen Sørensen Jette Thomsen	Speciel belønn. 2. års pers. bel. 3. års pers. bel. 3. års pers. bel. 3. års pers. bel. 3. års pers. bel. 6. års pers. bel. 1. års pers. bel.	Æresbi. bel. Mia Joy 1. Mia Joy 1. Junior Laureate Junior Laureate Junior Laureate Junior Laureate
Nordre.	Anne Elisabeth Nordby Larsen Marilyn Dietz Ingelise Pedersen Dorrit Ljungstrøm Pia Ringheim	3. års pers. bel. 5. års pers. bel. 1. års pers. bel. 7. års pers. bel. 7. års pers. bel.	Mia Joy 1. Junior Laureate Junior Laureate

En speciel lykønskning retter vi til Dorrit Ljungström og Pia Ringheim i anledning af at de syv år i træk har tjent deres personlige belønning, hvilket i år berettiger dem til at modtage syvende-års medaljen i sølv eller guld. Så vidt vides er det første gang to danske piger modtager denne

anerkendelse. Derudover har de tjent hver eneste mulige klassebelønning i dette tidsrum.

Den danske mission er stolt af jer og påskønner jeres trofasthed og det arbejde I har gjort i disse 7 år.

Kort G.U.F. Nyt

Ved konkurrencer i de to danske distrikter er følgende blevet udtaget til at skulle repræsentere Den danske Mission ved FESTINORD 1966 i Stockholm:

1. Kvarter: Endnu ikke udvalgt.
2. Lejrbaalsunderholdning: Karl-Ove Nielsen, Esbjerg.
3. Roadshow: Præsenteret af København Nordre Gren.
4. Kuglestod:
5. Kastebold:
6. Sprinterløb for drenge:
7. Sprinterløb for mænd:
8. Sprinterløb for piger:
9. Distanceløb for drenge:
10. Distanceløb for mænd:
11. Længdespring for drenge:
12. Længdespring for mænd:

Konkurrencer endnu ikke afsluttet ved redaktionens slutning.

13. Længdespring for piger:
14. Højdespring for drenge:
15. Højdespring for mænd:
16. Højdespring for piger:
17. Stafetløb for drenge:
18. Stafetløb for mænd:
19. Stafetløb for piger:

Konkurrencer endnu ikke afsluttet ved redaktionens slutning.

Desuden deltager vi i dansek konkurrencen med 16 folkedansere, 12 deltagere i moderne danse og 6 i pigedans. 10 piger vil for Danmark gå mannequin i selvsyede kjoler eller dragter. Og endvidere deltager vi med et fodboldhold og et volleyball-hold, sammensat af spillere fra begge distrikter. Og endelig sender vi 50 sangere til det store Ungdomskor, udvalgt fra begge distrikter.

PRÆSTEDØMMET

En fader, som går eller kører sammen med sin søn til præstedømmets møde, skulle have mange ting at diskutere med ham. Der er så meget at belære en dreng om med hensyn til forholdet mellem et dødeligt menneske og hans Fader i himlen, om fødsel og død, om forudtilværelsen og hvad der kommer efter døden, om forholdet mellem menneskene indbyrdes, om ægteskab, om ordnancerne, om templerne, om missioner, at der i sandhed aldrig burde blive nogen pause i samtalen.

Fædre har så meget at fortælle, men alligevel sker det tit, at en fader, med al den lokkende kundskab, som han skulle lære fra sig, går eller kører afsted i tavshed, øjensynligt tilfreds med blot at have drengen ved sin side. Ved sådanne lejligheder er drengen også ofte tavs. Mange fædre kan ikke så let føre nogen samtale nogensinde, og sommetider ved de ikke hvad de skal sige.

Præstedømmets ugentlige møde burde være en oplevelse, som skulle hjælpe til at give en fader den fornødne belæring, så han kan give sin søn og hele resten af familien ønskværdige samtaleemner. Titlen for dette års lektiehefte er meget passende »Du og dit præstedømme«. Når året er forbi, vil faderen, hvis han har været trofast til at komme til sine møder, have fået seks interessante emneområder, som han kan diskutere med sin søn. Vi håber, at han vil have læst materialet i vejledningen; og så vil han desuden have fået forøget sit lager af kundskab med de meninger og udtryk, som hans kammerater indenfor præstedømmet er fremkommet med, når lektierne er blevet diskuteret i klassen.

Det er ganske interessant at se, at selv om diskussionerne om evangeliske emner har været brugt i præstedømmets møder i mange, mange år, er materialet i det løbende lek-

tiehefte frisk, nyt og anderledes. Overskrifterne er velkendte. Det er de pålidelige, bestandige emner, som vil føre til oplyselse, hvis de følges, men behandlingen af emnerne er, i hvert enkelt tilfælde, levende og livlig. Se på listen over hovedoverskrifterne:

Præstedømmet gør dig til Guds partner.

Dit præstedømme repræsenterer myndighed

Præstedømmet bringer dig personlig magt

Du er patriark i dit hjem

Du er din kvorombroders vogter

Dit præstedømme i Guds regering.

Der findes omkring otte lektier under hver overskrift. Overværelse af det ugentlige møde for præstedømmet tjener til at minde det gamle medlem om meget, som han allerede kender, og giver ham en ny indstilling til denne kundskab og nye anvendelsesmetoder for de lektier, der undervises i.

For det nye medlem bliver hver søndag morgen til den rene glæde, efterhånden som Helligånden lader ham gå fremad. Han fryder sig over at være en Guds søn, som Gud ikke har glemt.

For både det gamle og det nye medlem giver lektierne nye tanker med hensyn til deres forhold til deres hustruer og børn. Alle bør blive bedre medhjælpere for deres hustruer og bedre fædre for deres sønner og døtre.

Fædrenes ugentlige tur med deres sønner på vej til præstedømmets møde vil blive beriget, når fædrene giver deres sønner de nyligt erhvervede kundskaber, som vil føre dem sammen i et rigt kammeratskab, der vil minde om forholdet mellem Abraham og Isak eller mellem Jakob og Josef.

(Fra *Improvement Era*, marts 1966).

FESTINORD

STOCKHOLM 30.6 - 3.7 1966

Personlige nyheder

Fødselsdage:

Vi siger til lykke til følgende søskende:

Vejlte:

Anker Madsen, 65 år den 21. maj. Undskyld, at lykønskningen kommer lidt sent!

København Søndre Gren:

Else Marie Stricker, Brøndbyvængt 3, 65 år den 6. juni.

København Centrum Gren:

Kaj Johan Vilhelm Dannebrog, Jægersborggade 54, 65 år den 11. juni.

Ingeborg Thora Louise Johansen, Fyensgade 1, 75 år den 19. juni.

Theodora Sofie Nielsen, Nørrebrogade 200 B, 85 år den 20. juni.

Randers:

Kirstine Marie Christensen, 85 år den 13. juni.

Skive:

Elvina Baunsgaard, 75 år den 16. juni.

Aabenraa:

Anna Marie Sorgenfrei, 70 år den 17. juni.

Herning:

Kaj Erik Fischer, 65 år den 18. juni.

Horsens:

Anna Kobæk, 70 år den 20. juni.

Sølvbryllup i København:

Centrum Gren: Den 28. juni fejrer *Knud Helmuth Johansen* og *Erna Johansen*, Pilestykket 34, deres sølvbryllup. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dåb:

København Centrum Gren: 9. april:

Ellen Olga Blicher-Mortensen

15. april:

Torben Jan Zangenberg

København Nordre Gren: 5. marts:

Hannah Beate Ljungstrøm

23. april:

Brunhilda Gurina Holmstad

Horsens: 9. april:

Henning Jensen

Aarhus: 1. april:

Martha Kristina Bihrmann

Christine Vestergaard

Ordinationer:

København Søndre Gren: 24. april:

Thorkild Thorst

Silkeborg: 17. april:

Dieter Rudolf August Hansen

Herning: 17. april:

Bent Dudal Madsen

København Nordre Gren: 6. februar:

Johan Frederiksen Holm

VELSIGNELSER:

Aalborg: 3. april:

Palle Franchs og *Iris Andersen Falden Franchs* tvillinger, *Laila Franch* og *Linda Franch*, begge velsignet af broder *Anton Falden*.

København Nordre Gren: 6. marts:

Mogens Wittendorff Andersen og *Anna Holbech Andersens søn, Dan Love Andersen*, velsignet af sin fader.

Jørn Petersens og *Birthe Rasmussen Petersens* datter, *Ellis Ninna Petersen*, velsignet af sin fader.

Esbjerg: 3. april:

Niels Jørgen Lundbæks og *Lizzie Thygesen Lundbæks* to børn, *Solveig Lundbæk* og *Thomas Lundbæk*, begge velsignet af broder *Jens Christian Laurids Lundbæk*.

Carl Johan Grabes og *Kirsten Rasmussen Grabes* søn, *Niels-Jørgen Grabe*, velsignet af broder *Aage Thorkild Hansen*.

Aarhus: 3. april:

Poul Erik Sørensens og *Lise Jensen Sørensens* datter, *Liselotte Sørensen*, velsignet af sin fader.

Døbt af:

Ældste *Gerald Argetsinger*

Ældste *Gordon Westenskow*

Broder *Claus Ljungstrøm*

Ældste *Terry N. Booras*

Ældste *Freddie Christensen*

Ældste *Lee G. Noorda*

Ældste *Henri H. Jensen*

Til:

Diakon

Lærer

Diakon

Diakon

Diakon

Diakon

DØDSFALD:

Aalborg:

Den 30. marts døde søster *Erna Karla Mogensen Petersen*, 59 år gammel. Æret være søster *Petersens* minde!

Den 30. april døde søster *Kristine Elisabeth Petersen Christensen*, 73 år gammel. Æret være søster *Christensens* minde!

København Nordre Gren:

Den 5. maj døde broder *Julius Nicolai Madsen*, 81 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 10. maj. Æret være broder *Madsens* minde!

Tak!

Jeg vil gerne herigennem sige en inderlig tak til alle, som har vist min kære mand, broder *Julius Madsen*, godhed og kærlighed gennem årene, og tak for venlig deltagelse ved hans begravelse. En særlig tak til grenspræsidentskabet og kvorummet for deres omsorg, og til broder og søster *Hatting* og søster *Rebecca Schmidt*, som sang ved begravelsen.

Søster *Rosa Madsen*

Håndspåbyggelse ved:

Ældste *Alfred Carl Nielsen*

Ældste *Glen Hansen*

Broder *Jørgen Ljungstrøm*

Ældste *Paul E. Jackson*

Ældste *Roger V. Sybrowsky*

Ældste *Lee G. Noorda*

Ældste *Henri H. Jensen*

Ordineret af:

Broder *Svend Aage Sønderby*

Broder *Rasmus A. L. Jensen*

Broder *Henning K. Frederiksen*

Broder *Gert Roesen*

Missionærforflyttelser: Fra:

22. april:
 Rodney Huntsman Rødovre
 Richard Spencer Helsingør
 Arly Pedersen Kolding
 Peter Svendsen Fredericia
 Van Johnson Bispebjerg
 Maloy Hales Amager

Til:

Amager
 Herlev
 Holte
 Helsingør
 Vejle
 Nakskov

Everett Erskine
 Lynn Eriksen
 Randall Christensen
 Gerald Argetsinger
 Kenneth Reading
 Rex Petersen
 Samuel Jones

Aalborg
 Vejle
 Aarhus
 Vesterbro
 Holte
 Herlev
 Sønderborg

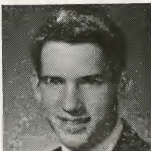
Frederiksberg
 Fredericia
 Sønderborg
 Kolding
 Aalborg
 Aarhus
 Missionskontoret

Ny bogtrykker på missionskontoret

Den 20. februar er ældste *Randall J. Knudsen* blevet kaldet til at arbejde på missionskontoret som bogtrykker.

Ældste Knudsen er født den 8. november 1945 i Salt Lake City, Utah, som søn af Robert og Genevieve Knudsen. Han kom til Danmark den 2. marts 1965 og har arbejdet på Østerbro, i Odense og Viborg, indtil han blev kaldet til sit arbejde på missionskontoret.

Vi beder Gud velsigne ældste Knudsen i hans nye kald.

Ny statistik-sekretær

Den 22. april er ældste *Samuel B. Jones* blevet kaldet som statistiksekretær i den danske mission.

Ældste Jones er født den 6. august 1945 i Orem, Utah, som søn af Milton og Leone Jones. Han kom til Danmark den 9. november 1964 og har arbejdet på Bornholm, på Amager, i Bagsværd, Hvidovre og Sønderborg, indtil han blev kaldet til sit arbejde på missionskontoret.

Vi beder Gud velsigne ældste Jones i hans nye kald.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

19. april:

Lee Max Valentine fra Downey, Idaho, beskikket til at arbejde i Nakskov.

James LeRoy Petersen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Vesterbro.

Douglas Glen Thompson fra Clearfield, Utah, beskikket til at arbejde på Bispebjerg.

Carl Vance Christensen fra Mink Creek, Idaho, beskikket til at arbejde på Frederiksberg.

Loy Glen Pehrson fra Darlington, Idaho, beskikket til at arbejde i Rødovre.

26. april:

Kerry Allen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på Frederiksberg.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig aflost fra deres arbejde i den danske mission:

13. maj:

Richard Bruce Nielsen fra Los Gatos, California, efter sidst at have arbejdet på Vesterbro.

Kenneth B. Hansen fra Preston, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Randers.

Floyd R. Garrison fra Hamer, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

23. maj:

Gordon A. Westenskow fra LaGrande, Oregon, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspresidenten.

Ronald J. Harper fra Pleasant Grove, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Lee M. Valentine

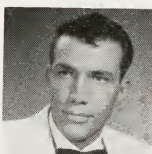
James L. Petersen

Douglas G. Thompson

Carl V. Christensen

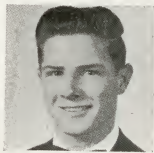
Loy G. Pehrson

Kerry Allen

R. Bruce Nielsen

Kenneth B. Hansen

Floyd R. Garrison

Gordon A. Westenskow

Ronald J. Harper

Druesaft - en kilde til livsglæde . . .

Til fordel for vores Sveriges-fond er det lykkedes os at skaffe et parti af den bedste schweiziske druesaft til en meget lav pris, således at vi er i stand til at sælge den billigere end andre steder.

REN DRUESAFT — ingen kemikalier.

MERLINO

rød og hvid kr. 5,50

MOUSSILLON

Proppen springer med et knald — perlende som champagne, men uden de ubehagelige bivirkninger

kr. 9,50

Endvidere har vi også

CASSINETTE, en meget fin solbærdrik kr. 6,50

CENTRUM G.U.F.

Priorvej 12, København F.

NB. Forsendelse kun i kasser à 12 stk.

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

PIANOER

Køb og salg af nye og brugte klaverer og flygler. Alle reparationer udføres. Forlang tilbud.

Hans Brun, pianobygger.

Ref.: **Andreas Christensen**
og **Hindsberg**.

Corona TAPET

**10% rabat på alle lædervarer
til kirkens medlemmer**

Kufferter - visit- og rejsetasker - pung - tegnebøger
skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETTNINGEN LE SAC
v. Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 — VE. 6397

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Rymsgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

Indbundne eksemplarer af DEN DANSKE STJERNE

De indbundne eksemplarer af STJERNEN er nu kommet fra bogbinderen. De abonnenter, som har sendt bladet til indbinding, og som endnu ikke har betalt for indbindingen, bedes indsende beløbet, kr. 20.00 pr. bind, hvorefter bogen skal blive sendt.

Vi har ladet indbinde nogle ekstra eksemplarer af STJERNEN for 1963, 1964 og 1965. De koster kr. 45.00 pr. årgang, og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333 38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F. Bøgerne fås med indbinding i farverne rød, blå, sort, grøn eller brun. Husk ved bestilling at anføre hvilken farve, der ønskes.